

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (velkého senátu)

27. července 2022 *

[znění opravené usnesením ze dne 14. října 2022]

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika – Omezující opatření přijatá vzhledem k činnostem Ruska destabilizující situaci na Ukrajině – Dočasný zákaz vysílání a pozastavení oprávnění vysílat obsah některých sdělovacích prostředků – Zařazení na seznam subjektů, na které se vztahují omezující opatření – Pravomoc Rady – Právo na obhajobu – Právo být vyslechnut – Svoboda projevu a informací – Přiměřenost – Svoboda podnikání – Zásada zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti“

Ve věci T-125/22,

RT Francie, se sídlem v Boulogne-Billancourt (Francie), zastoupená E. Piwnicou a M. Nguyen Chanhem, advokáti,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené S. Lejeune, R. Meyerem a S. Emmerechtsem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Belgickým královstvím, zastoupeným C. Pochet, M. Van Regemorter a L. Van den Broeck, jako zmocněnkyněmi,

Estonskou republikou, zastoupenou N. Grünberg a M. Kriisa, jako zmocněnkyněmi,

Francouzskou republikou, zastoupenou A.-L. Desjonquères, J.-L. Carrém, W. Zeramtem a T. Stéhelinem, jako zmocněnci,

Lotyšskou republikou, zastoupenou K. Pommere, J. Davidoviča, I. Hūna, D. Ciemiņa a V. Borodiņeca, jako zmocněnkyněmi,

[ve znění oprav provedených usnesením ze dne 14. října 2022] **Litevskou republikou**, zastoupenou K. Dieninise a V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: francouzština.

Polskou republikou, zastoupenou B. Majczynou a A. Miłkowska, jako zmocněnci,

Evropskou komisí, zastoupenou D. Calleja Crespem, V. Di Buccim, J.-F. Brakelandem a M. Carpus Carcea, jako zmocněnci,

a

Vysokým představitelem Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku, zastoupeným F. Hoffmeisterem, L. Havasem a M. A. De Almeida Veiga, jako zmocněnci,

vedlejšími účastníky řízení,

TRIBUNÁL (velký senát)

ve složení S. Papasavvas, předseda, H. Kanninen, V. Tomljenović, S. Gervasoni, D. Spielmann, S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz, E. Buttigieg, U. Öberg, R. Mastroianni (zpravodaj), M. Brkan, I. Gálea, I. Dimitrakopoulos, D. Kukovec a S. Kingston, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 10. června 2022,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se žalobkyně RT France domáhá zrušení rozhodnutí Rady (SZBP) 2022/351 ze dne 1. března 2022, kterým se mění rozhodnutí 2014/512/SZBP o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem Ruska destabilizujícím situaci na Ukrajině (Úř. věst. 2022, L 65, s. 5, dále jen „napadené rozhodnutí“), a nařízení Rady (EU) 2022/350 ze dne 1. března 2022, kterým se mění nařízení (EU) č. 833/2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem Ruska destabilizujícím situaci na Ukrajině (Úř. věst. 2022, L 65, s. 1, dále jen „napadené nařízení“) (dále společně jen „napadené akty“), a to v rozsahu, v němž se jí tyto akty týkají.

Skutečnosti předcházející sporu

- 2 Žalobkyně je zjednodušená akciová společnost s jediným akcionářem, která sídlí ve Francii a zabývá se vydáváním tematických programů. Veškerý základní kapitál žalobkyně vlastní sdružení ANO „TV Novosti“ (dále jen „TV Novosti“), autonomní neziskové sdružení Ruské federace bez základního kapitálu se sídlem v Moskvě (Rusko), které je téměř zcela financováno z ruského státního rozpočtu.
- 3 Dne 2. září 2015 uzavřela žalobkyně s Conseil supérieur de l’audiovisuel (Nejvyšší rada pro audiovizuální vysílání, CSA, Francie), nyní Autorité de régulation de la communication audiovisuelle et numérique (Úřad pro regulaci audiovizuálního a numerického přenosu, Arcom,

Francie), smlouvu o vysílání nehertzové televizní služby nazvané RT France. Ve Francii funguje od roku 2017 a prostřednictvím satelitu nebo internetu se její obsah vysílá také ve všech zemích, ve kterých se používá francouzský jazyk.

- 4 V březnu 2014 připojila Ruská federace protiprávně k svému území Autonomní republiku Krym a město Sevastopol a od té doby soustavně vykonává destabilizační činnosti na východě Ukrajiny. V reakci na ně zavedla Evropská unie omezující opatření vzhledem k činnostem Ruské federace, omezující opatření vzhledem k činnostem narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny a omezující opatření v reakci na protiprávní anexi Autonomní republiky Krym a města Sevastopol Ruskou federací.
- 5 Od jara roku 2021 se situace na rusko-ukrajinské hranici stala napjatou, neboť Ruská federace rozmístila značné množství ozbrojených sil v blízkosti své hranice s Ukrajinou.
- 6 Ve svých závěrech ze dnů 24. a 25. června 2021 vyzvala Evropská rada Ruskou federaci, aby plně přijala svou odpovědnost při zajišťování úplného provedení „Minských dohod“ jakožto klíčové podmínky pro jakoukoli podstatnou změnu postoje Unie. Zdůraznila, že je třeba, aby Unie a její členské státy „důrazně a koordinovaně reagovaly na jakékoli další nepřátelské, protiprávní a destabilizující aktivity Ruské federace, a to s plným využitím všech nástrojů, které má E[vropská unie] k dispozici, a zajištěním koordinace s partnery. Za tímto účelem Evropská rada rovněž vyzvala Komisi a vysokého představitele Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku (dále jen „Vysoký představitel“), aby předložili možnosti dalších omezujících opatření, včetně hospodářských sankcí.
- 7 Ve svých závěrech přijatých na zasedání dne 16. prosince 2021 zdůraznila Evropská rada, že je naléhavě nutné, aby Ruská federace zmírnila napětí způsobené posilováním vojenské přítomnosti na hranicích s Ukrajinou. Znovu zopakovala, že plně podporuje svrchovanost a územní celistvost Ukrajiny. Evropská rada podpořila diplomatické úsilí, avšak zároveň uvedla, že jakákoli další vojenská agrese vůči Ukrajině by měla rozsáhlé následky a cena za ni by byla velmi vysoká, včetně omezujících opatření koordinovaných s partnery.
- 8 Dne 24. ledna 2022 schválila Rada Evropské unie závěry, v nichž odsoudila další agresivní kroky a hrozby ze strany Ruské federace vůči Ukrajině a vyzvala Ruskou federaci, aby zmírnila napětí, dodržovala mezinárodní právo a konstruktivně se zapojila do dialogu prostřednictvím zavedených mezinárodních mechanismů. Připomínajíc závěry Evropské rady ze dne 16. prosince 2021, Rada znovu uvedla, že jakákoli další vojenská agrese Ruska vůči Ukrajině by měla rozsáhlé následky a cena za ni by byla velmi vysoká, včetně široké škály odvětvových a individuálních omezujících opatření, která by byla přijata v koordinaci s partnery.
- 9 Dne 15. února 2022 přijala Gosudarstvennaja дума Federal'nogo Sobranija Rossiskoj Federacii (Státní дума Federálního shromáždění Ruské federace) rezoluci žádající prezidenta Vladimira Putina, aby uznal části východní Ukrajiny, které si nárokují separatisté, za nezávislé státy.
- 10 Dne 21. února 2022 podepsal prezident Ruské federace výnos uznávající nezávislost a svrchovanost samozvané „Doněcké lidové republiky“ a „Luhanské lidové republiky“ a nařídil vyslat na tato území ruské ozbrojené síly.

- 11 Dne 22. února 2022 vydal Vysoký představitel jménem Unie prohlášení, ve kterém odsoudil tyto činy jako závažné porušení mezinárodního práva. Oznamil, že Unie na tato nejnovější porušení mezinárodního práva ze strany Ruské federace zareaguje tím, že neodkladně přijme další omezující opatření.
- 12 Dne 23. února 2022 přijala Rada první soubor omezujících opatření. Ta se týkala zaprvé omezení hospodářských vztahů s oblastmi Doněcka a Luhanska, které nejsou pod vládní kontrolou, zadruhé omezení přístupu na kapitálový trh, zejména tak, že zakázala financování Ruské federace, její vlády a centrální banky, a zatřetí zařazení členů vlády, bank, podnikatelů, generálů a 336 poslanců Státní dumy Federálního shromáždění Ruské federace na seznam osob a subjektů, na které se vztahují omezující opatření.
- 13 Dne 24. února 2022 oznámil prezident Ruské federace zahájení vojenské operace na Ukrajině a téhož dne zaútočily ruské ozbrojené síly na Ukrajinu na mnoha částech země.
- 14 Ve stejný den učinil Vysoký představitel prohlášení jménem Unie, v němž odsoudil „nevyprovokovanou invazi“ ozbrojených sil Ruské federace na Ukrajinu, a uvedl, že reakce Unie bude zahrnovat odvětvová i individuální omezující opatření. V závěrech přijatých téhož dne na mimořádném zasedání Evropská rada co nejdůrazněji odsoudila tuto „nevyprovokovanou a neodůvodněnou agresi“ a uvedla, že Ruská federace svými protiprávními vojenskými akcemi, za které by měla nést odpovědnost, hrubě porušuje mezinárodní právo a zásady Charty Organizace spojených národů a ohrožuje evropskou i celosvětovou bezpečnost a stabilitu. Požádala Ruskou federaci, aby mimo jiné zastavila svou dezinformační kampaň, a vyjádřila svůj souhlas s novými omezujícími opatřeními, které se týkají několika odvětví a mají pro Ruskou federaci závažné a rozsáhlé následky.
- 15 Dne 25. února 2022 rozhodl Výbor ministrů Rady Evropy dočasně zbavit Ruskou federaci jejího práva na zastoupení v Radě Evropy v souladu s článkem 8 Statutu Rady Evropy, podepsaným v Londýně dne 5. května 1949, a přiznal tomuto rozhodnutí okamžitý účinek, pokud jde o práva na zastoupení Ruské federace ve Výboru ministrů a Parlamentním shromáždění Rady Evropy.
- 16 V prohlášení z téhož dne připomněl žalobce Mezinárodního trestního soudu (MTS) všem stranám podílejícím se na nepřátelských akcích na území Ukrajiny, že na základě prohlášení předloženého dne 8. září 2015, jímž byla uznána pravomoc uvedeného soudu, je tento soud příslušný k vyšetřování veškerých zločinů genocidy, zločinů proti lidskosti a válečných zločinů spáchaných na území Ukrajiny od 20. února 2014.
- 17 Tentýž den přijala Rada druhý soubor omezujících opatření. Zaprvé se jednalo o individuální opatření namířená proti politikům a podnikatelům, kteří se podíleli na porušování celistvosti ukrajinského území. Zadruhé se jednalo o omezující opatření zaměřená na oblasti financí, obrany, energetiky, letectví a kosmického průmyslu. Zatřetí se jednalo o opatření, kterými bylo pozastaveno uplatňování některých ustanovení dohody o zjednodušení vízového režimu ve vztahu k určitým kategoriím občanů Ruské federace žádajících o krátkodobá víza.
- 18 Dne 28. února 2022 oznámil žalobce MTS své rozhodnutí požádat o povolení zahájit vyšetřování situace na Ukrajině na základě závěrů, k nimž jeho kancelář dospěla po předběžném zkoumání, neboť shledal, že existují dostatečné důkazy umožňující se domnívat, že na Ukrajině byly skutečně spáchány údajné válečné zločiny a zločiny proti lidskosti v rámci událostí, které již byly zohledněny při předběžném zkoumání.

- 19 V době od 28. února do 1. března 2022 přijala Rada třetí soubor omezujících opatření. Jednalo se o individuální a hospodářská opatření, jež se mimo jiné týkala uzavření vzdušného prostoru Unie ruským letadlům, finančního komunikačního systému SWIFT a zdrojů ruské Centrální banky.
- 20 Dne 1. března 2022 přijal Evropský parlament usnesení o agresi Ruska vůči Ukrajině [2022/2564 (RSP)], ve kterém zejména co nejostřeji odsoudil „protiprávní, nevyprovokovanou a neodůvodněnou vojenskou agresi“ Ruské federace vůči Ukrajině a invazi na její území; žádal, aby Ruská federace okamžitě ukončila veškeré vojenské akce na Ukrajině, bezpodmínečně stáhla všechny vojenské a polovojenské síly a vojenské vybavení z celého mezinárodně uznávaného území Ukrajiny a plně respektovala územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny v rámci jejích mezinárodně uznaných hranic; zdůraznil, že tato vojenská agrese a invaze představují závažné porušení mezinárodního práva, a vyzval, aby sankce byly rozšířeny a zaměřeny na strategické oslabení ruské ekonomiky a průmyslové základny, zejména vojensko-průmyslového komplexu, a tím i na schopnost Ruské federace v budoucnu ohrožovat mezinárodní bezpečnost. V bodě 31 tohoto usnesení Parlament rovněž odsoudil informační válku vedenou ruskými orgány, státními sdělovacími prostředky a jejich zástupnými subjekty s cílem působit rozkol šířením pomluv a nepravdivých informací o Unii, Organizaci Severoatlantické smlouvy (NATO) a Ukrajině tak, aby poté mohly věrohodně vyvracet zprávy o ruských „zvěrstvech“, a vyzval proto všechny členské státy, aby okamžitě zrušily licence na vysílání všech ruských kanálů státních sdělovacích prostředků, včetně jejich opakovaného vysílání.
- 21 V této souvislosti přijala Rada dne 1. března 2022 napadené rozhodnutí podle článku 29 SEU a napadené nařízení podle článku 215 SFEU s cílem zakázat soustavné a koordinované propagandistické akce na podporu vojenské agrese Ruské federace vůči Ukrajině, které jsou zaměřeny na občanskou společnost v Unii a sousedních zemích a jsou prováděny prostřednictvím některých sdělovacích prostředků pod stálou přímou či nepřímou kontrolou vedení Ruské federace, neboť takovéto jednání ohrožuje veřejný pořádek a bezpečnost v Unii.
- 22 V bodech 1 až 11 odůvodnění napadených aktů jsou uvedeny okolnosti, které předcházely přijetí omezujících opatření, jež tyto akty stanoví (dále jen „dotčená omezující opatření“). Konkrétně body 5 až 11 odůvodnění napadeného rozhodnutí zní takto:
- „(5) Ve svých závěrech ze dne 10. května 2021 Rada zdůraznila potřebu dále posílit odolnost a schopnost Unie a členských států čelit hybridním hrozbám, včetně dezinformací, a zajistit koordinované a integrované použití stávajících a možných nových nástrojů boje proti hybridním hrozbám na úrovni Unie a členských států, jakož i možné reakce v oblasti hybridních hrozeb, mj. včetně zahraničního vměšování a ovlivňování, jež mohou zahrnovat preventivní opatření, jakož i vynucené zvýšení nákladů pro nepřátelské státní a nestátní subjekty.
- (6) Ruská federace zahájila systematickou mezinárodní kampaň zaměřenou na manipulaci se sdělovacími prostředky a zkreslení faktů s cílem posílit svou strategii destabilizace sousedních zemí, Unie a jejích členských států. Propaganda se zejména opakovaně a důsledně zaměřuje na evropské politické strany, zejména v období voleb, jakož i na občanskou společnost, žadatele o azyl, ruské etnické menšiny, genderové menšiny a fungování demokratických institucí v Unii a v jejích členských státech.
- (7) S cílem ospravedlnit a podpořit svou agresi vůči Ukrajině se Ruská federace zapojila do soustavných a koordinovaných propagandistických akcí, které jsou zaměřeny na občanskou společnost v Unii a sousedních zemích a které vážně zkreslují fakta a manipulují s nimi.

- (8) Uvedená propaganda je šířena prostřednictvím řady sdělovacích prostředků pod stálou přímou či nepřímou kontrolou vedení Ruské federace. Tyto činy představují významnou a přímou hrozbu pro veřejný pořádek a bezpečnost Unie.
- (9) Uvedené sdělovací prostředky mají zásadní význam pro prosazování a podporu agrese proti Ukrajině a pro destabilizaci sousedních zemí.
- (10) Vzhledem k závažnosti situace a v reakci na činnosti Ruska destabilizující situaci na Ukrajině je nutné v souladu se základními právy a svobodami uznanými v Listině základních práv Evropské unie (dále jen ‚Listina‘), zejména s právem na svobodu projevu a informací, jak je uznáno v článku 11 Listiny, zavést další omezující opatření s cílem urychleně pozastavit činnost těchto sdělovacích prostředků v Unii nebo zaměřených na Unii. Tato opatření by měla být zachována, dokud nebude agrese vůči Ukrajině ukončena a dokud Ruská federace a její přidružené sdělovací prostředky neukončí propagandistické akce proti Unii a jejím členským státům.
- (11) V souladu se základními právy a svobodami uznanými v Listině, a zejména s právem na svobodu projevu a informací, svobodou podnikání a právem na vlastnictví, které jsou uznány v článcích 11, 16 a 17 Listiny, tato opatření nebrání těmto sdělovacím prostředkům a jejich zaměstnancům, aby v Unii vykonávali jiné činnosti než vysílání, jako je například výzkum a vedení rozhovorů. Těmito opatřeními není zejména dotčena povinnost respektovat práva, svobody a zásady uvedené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii, v Listině a v ústavách členských států v rozsahu jejich příslušných oblastí působnosti.“
- 23 Článek 4g rozhodnutí Rady 2014/512/SZBP ze dne 31. července 2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem Ruska destabilizující situaci na Ukrajině (Úř. věst. 2014, L 229, s. 13), ve znění napadeného rozhodnutí, zní takto:
- „1. Provozovatelům se zakazuje vysílat jakýkoli obsah prováděný právníckými osobami, subjekty nebo orgány uvedenými v příloze IX, a to i prostřednictvím přenosu nebo šíření jakýmkoli prostředky, jako jsou kabelové, satelitní, IP-TV, prostřednictvím poskytovatelů internetových služeb, internetové platformy nebo aplikace pro sdílení videonahrávek, ať již nové, nebo předem nainstalované, nebo umožnit jejich vysílání či k němu jinak přispívat.
2. Veškeré licence či povolení, ujednání o přenosu a distribuci s právníckými osobami, subjekty nebo orgány uvedenými v příloze IX se pozastavují.“
- 24 Jméno žalobkyně bylo zařazeno do přílohy IX rozhodnutí 2014/512 ve znění napadeného rozhodnutí.
- 25 Článek 2f nařízení Rady (EU) č. 833/2014 ze dne 31. července 2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem Ruska destabilizující situaci na Ukrajině (Úř. věst. 2014, L 229, s. 1), ve znění napadeného nařízení, zní takto:
- „1. Provozovatelům se zakazuje vysílat jakýkoli obsah prováděný právníckými osobami, subjekty nebo orgány uvedenými v příloze XV, a to i prostřednictvím přenosu nebo šíření jakýmkoli prostředky, jako jsou kabelové, satelitní, IP-TV, prostřednictvím poskytovatelů internetových služeb, internetové platformy nebo aplikace pro sdílení videonahrávek, ať již nové, nebo předem nainstalované, nebo umožnit jejich vysílání či k němu jinak přispívat.

2. Veškeré licence či povolení, ujednání o přenosu a distribuci s právníckými osobami, subjekty nebo orgány uvedenými v příloze XV se pozastavují.“

- 26 Jméno žalobkyně bylo zařazeno do přílohy XV nařízení č. 833/2014 ve znění napadeného nařízení.
- 27 Na základě těchto ustanovení bylo ve všech zemích Unie dočasně zakázáno vysílat jakýmkoli prostředky obsah pocházející mimo jiné od žalobkyně.
- 28 Rozhodnutí 2014/512, ve znění rozhodnutí Rady (SZBP) 2022/327 ze dne 25. února 2022 (Úř. věst. 2022, L 48, s. 1), se podle svého článku 9 použije do 31. července 2022 a je průběžně přezkoumáváno. Domnívá-li se Rada, že jeho cílů nebylo dosaženo, prodlouží jeho použitelnost nebo je případně změní.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 29 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu podala dne 8. března 2022 žalobkyně projednávanou žalobu.
- 30 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu téhož dne podala žalobkyně návrh na předběžné opatření. Tento návrh byl zamítnut usnesením ze dne 30. března 2022, RT France v. Rada (T-125/22 R, nezveřejněné, EU:T:2022:199) z důvodu, že nebyla splněna podmínka naléhavosti a vyvažování dotčených zájmů vyznělo ve prospěch Rady, přičemž o nákladech řízení mělo být rozhodnuto později.
- 31 Rozhodnutím ze dne 22. března 2022 rozhodl Tribunál (pátý senát) bez návrhu a po vyslechnutí řečí účastníků řízení o projednání věci ve zrychleném řízení podle čl. 151 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu.
- 32 Na návrh předsedy Tribunálu rozhodl Tribunál podle článku 28 jednacího řádu předat věc k projednání velkému senátu.
- 33 Vzhledem k tomu, že tři členové velkého senátu nemohli zasedat, jmenoval předseda Tribunálu tři jiné soudce, aby senát doplnili.
- 34 Dne 3. května 2022 podala Rada svou žalobní odpověď.
- 35 Organizačními procesními opatřeními stanovenými v čl. 89 odst. 3 jednacího řádu, jež byla žalobkyni doručena dne 6. května 2022 a Radě dne 18. května 2022, jim bylo na základě čl. 154 odst. 3 jednacího řádu povoleno podat repliku a dupliku omezené na některé konkrétní otázky.
- 36 Žalobkyně předložila repliku dne 16. května 2022 a Rada předložila dupliku dne 25. května 2022.
- 37 Podáními došlými kanceláři Tribunálu dne 14., 18. a 30. března, 13. dubna a 10. a 13. května 2022 navrhli Komise, Belgické království, Polská republika, Francouzská republika, Estonská republika, Vysoký představitel, Litevská republika a Lotyšská republika svůj vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastníci na podporu návrhových žádání Rady. Rozhodnutími ze dne 4., 20. a 24. května 2022 povolil předseda velkého senátu vedlejší účastenství Komise, Belgického království, Francouzské republiky, Polské republiky, Estonské republiky, Litevské republiky a Lotyšské republiky a usnesením ze dne 11. května 2022 vedlejší účastenství Vysokého představitele.

- 38 Dne 25. května 2022 byla ukončena písemná část řízení.
- 39 Organizačními procesními opatřeními stanovenými v čl. 89 odst. 3 jednacího řádu byli účastníci řízení vyzváni, aby na jednání odpověděli na některé otázky, které jim byly položeny.
- 40 Na návrh soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (velký senát) o zahájení ústní části řízení a o nařízení jednání z úřední povinnosti.
- 41 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 10. června 2022.
- 42 Žalobkyně v podstatě navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil napadené akty v rozsahu, v němž se jí týkají;
 - uložil Radě náhradu nákladů řízení.
- 43 Rada navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.
- 44 Belgické království, Estonská republika, Francouzská republika, Lotyšská republika, Litevská republika, Polská republika, Komise a Vysoký představitel na jednání navrhli, aby Tribunál žalobu zamítl.

Právní otázky

- 45 Na podporu žaloby předkládá žalobkyně čtyři žalobní důvody vycházející z porušení práva na obhajobu, svobody projevu a informací, svobody podnikání a zásady zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti. V rámci druhého žalobního důvodu rovněž incidenčně zpochybňuje pravomoc Rady přijmout napadené akty. V tomto ohledu je třeba připomenout, že nedostatek příslušnosti tvůrce aktu, který nepříznivě zasahuje do něčího právního postavení, je nepominutelným důvodem, který musí Tribunál v každém případě zkoumat i bez návrhu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. prosince 2016, *SV Capital v. ABE*, C-577/15 P, EU:C:2016:947, bod 32 a citovaná judikatura). Tribunál považuje za vhodné přezkoumat nejprve otázku, zda Rada měla pravomoc přijmout napadené akty.

K pravomoci Rady přijmout napadené akty

- 46 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že pouze vnitrostátní regulační orgány, tj. v projednávané věci Arcom, mohou sankcionovat audiovizuální sdělovací prostředek za nevhodný redakční obsah.
- 47 Rada, podporovaná Belgickým královstvím, Estonskou republikou, Francouzskou republikou, Lotyšskou republikou, Litevskou republikou, Polskou republikou, Komisí a Vysokým představitelem argumenty žalobkyně zpochybňuje.

- 48 Úvodem je třeba připomenout, že čl. 3 odst. 5 SEU stanoví:
- „Ve svých vztazích s okolním světem Unie zastává a podporuje své hodnoty a zájmy a přispívá k ochraně svých občanů. Přispívá k míru, bezpečnosti [...] a k přísnému dodržování a rozvoji mezinárodního práva, zejména k dodržování zásad Charty Organizace spojených národů.“
- 49 K napadenému rozhodnutí je třeba uvést, že vychází z článku 29 SEU. Toto ustanovení, zařazené do hlavy V kapitoly 2 SEU obsahující „Zvláštní ustanovení o společné zahraniční a bezpečnostní politice“, přiznává Radě pravomoc „přijím[at] rozhodnutí, která vymezují přístup Unie ke konkrétní otázce zeměpisné nebo tematické povahy“. Podle článku 23 SEU spočívá činnost Unie na mezinárodní scéně podle této kapitoly na zásadách, sleduje cíle a je prováděna v souladu s obecnými ustanoveními, která jsou obsažena v kapitole 1, jakou jsou podle čl. 21 odst. 1 SEU demokracie, právní stát, univerzálnost a nedělitelnost lidských práv, úcta k lidské důstojnosti a dodržování zásad Charty Organizace spojených národů a mezinárodního práva. Článek 24 odst. 1 SEU stanoví, že „[p]ravomoc Unie v otázkách společné zahraniční a bezpečnostní politiky se vztahuje na všechny oblasti zahraniční politiky a všechny otázky týkající se bezpečnosti Unie [...]“.
- 50 Z ustanovení článků 21 a 23, čl. 24 odst. 1, článku 25 a čl. 28 odst. 1 prvního pododstavce, jakož i článku 29 SEU v jejich vzájemné souvislosti podle judikatury vyplývá, že „přístup Unie“ ve smyslu článku 29 SEU představují rozhodnutí, která zaprvé spadají do společné zahraniční a bezpečnostní politiky, tak jak je vymezená v čl. 24 odst. 1 SEU, zadruhé se vztahují k „otázce zeměpisné nebo tematické povahy“ a zatřetí nemají povahu „operativní akce“ ve smyslu článku 28 SEU, tj. akce zahrnující civilní nebo vojenské operace vedené jedním nebo více členskými státy mimo Unii (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, body 41 a 46).
- 51 Pojem „přístup Unie“ ve smyslu článku 29 SEU tedy umožňuje extenzivní výklad, takže za předpokladu splnění podmínek uvedených výše v bodě 50 lze na základě tohoto článku mimo jiné přijímat nejen programové akty či prostá prohlášení o úmyslu, ale i rozhodnutí stanovící opatření, která mohou přímo změnit právní postavení jednotlivců. To ostatně potvrzuje i znění čl. 275 druhého pododstavce SFEU (rozsudek ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, bod 42).
- 52 Vzhledem k širokému rozsahu účelu a cílů společné zahraniční a bezpečnostní politiky, tak jak jsou uvedeny v čl. 3 odst. 5 SEU a článku 21 SEU, jakož i ve zvláštních ustanoveních, které se jí týkají, zejména v člancích 23 a 24 SEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. března 2015, Ezz a další v. Rada, C-220/14 P, EU:C:2015:147, bod 46), disponuje Rada širokým posuzovacím prostorem při vymezování předmětu omezujících opatření, které Unie přijímá v oblasti společné zahraniční a bezpečnostní politiky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 88). Radě tedy nelze vytýkat, že v reakci na mezinárodní krizi způsobenou agresí Ruské federace vůči Ukrajině považovala dočasný zákaz vysílat obsah některých sdělovacích prostředků patřících mimo jiné do skupiny kanálů RT (dále jen „skupina RT“), která je financována z ruského státního rozpočtu, za opatření, jež by mohlo být vhodnou odpovědí na vážné ohrožení míru na hranicích Unie a na porušení mezinárodního práva, neboť uvedené sdělovací prostředky podporovaly tuto agresi takovými činy, jako jsou činy uvedené v bodě 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 53 Z bodu 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že podle posouzení Rady představují tyto činy významnou a přímou hrozbu pro veřejný pořádek a bezpečnost Unie, což odůvodňuje její zásah v rámci pravomocí, které jí přiznává hlava V kapitola 2 SEU.

- 54 Jak upřesnila Rada na jednání, tento zásah je tedy přímo spjat s cíli společné zahraniční a bezpečnostní politiky uvedenými v čl. 21 odst. 2 písm. a) a c) SEU, neboť jeho účelem je chránit hodnoty, základní zájmy, bezpečnost, nezávislost a celistvost Unie, jakož i zachovávat mír, předcházet konfliktům a posilovat mezinárodní bezpečnost (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, body 115 a 116).
- 55 Pokud jde o cíle sledované Radou, body 4 až 10 odůvodnění napadených aktů odkazují na nutnost chránit Unii a její členské státy před dezinformačními a destabilizačními kampaněmi, které by mohly být prováděny sdělovacími prostředky pod kontrolou vedení Ruské federace a ohrožovat veřejný pořádek a bezpečnost Unie v kontextu vojenské agrese proti Ukrajině. Jedná se tedy o veřejné zájmy, které mají chránit evropskou společnost a jsou součástí celkové strategie (viz výše body 11, 12, 14, 17 a 19), jejímž cílem je co nejrychleji ukončit agresi proti Ukrajině.
- 56 Vzhledem k tomu, že propaganda a dezinformační kampaně jsou schopny podkopat základy demokratických společností a nedílně patří mezi způsoby vedení moderní války, spadají dotčená omezující opatření rovněž do rámce plnění cílů, které Unii ukládá čl. 3 odst. 1 a 5 SEU.
- 57 Přijetím napadeného rozhodnutí tedy Rada vykonala pravomoc, kterou Smlouvy svěřují Unii na základě ustanovení o společné zahraniční a bezpečnostní politice. Okolnost, jíž se dovolává žalobkyně, totiž že pravomoc sankcionovat subjekt televizního vysílání za nevhodný redakční obsah náleží podle francouzského vnitrostátního práva Arcomu, nemůže tento závěr zpochybnit. Pravomoci Unie, včetně těch, které se týkají společné zahraniční a bezpečnostní politiky, totiž nelze vyloučit či podmínit existencí nebo výkonem pravomocí, které vnitrostátní právo svěřuje správnímu orgánu. Skutečnost, že vnitrostátní správní orgán má pravomoc přijímat sankce, tak nevylučuje pravomoc Rady přijmout omezující opatření, jejichž cílem je dočasně a s možností dalšího posouzení zakázat šíření obsahu poskytovaného žalobkyní.
- 58 Dále je třeba uvést, že pravomoc svěřená vnitrostátním správním orgánům vnitrostátními právními předpisy nesleduje stejné cíle, nevychází ze stejných předpokladů ani hodnot a nemůže zaručit stejné výsledky, jaké má jednotný a okamžitý zásah na celém území Unie, jenž lze uskutečnit v rámci společné zahraniční a bezpečnostní politiky. Je třeba rovněž poznamenat, že napadené rozhodnutí je ve své výrokové části určeno provozovatelům, kteří vysílají obsah poskytovaný žalobkyní a jinými subjekty televizního vysílání uvedenými v příloze IX, a zakazuje jim vysílat tento obsah jakýmkoli způsobem, včetně kabelového, satelitního a IP-TV (viz výše bod 23). Vzhledem k tomu, že se takový zákaz použije bez ohledu na členský stát, v němž jsou tyto subjekty usazeny, a na způsob šíření obsahu poskytovaného žalobkyní, vyplývá z toho, že výsledku sledovaného napadeným rozhodnutím by nebylo možné dosáhnout prostřednictvím vnitrostátních regulačních orgánů, jejichž pravomoc je omezena na území členského státu, o jehož orgány se jedná.
- 59 Kromě toho, i když žalobkyně neodkázala na rozdělení vnitřních pravomocí Unie, nelze přijetí rozhodnutí Radou podle článku 29 SEU zpochybnit tím, že Unie má možnost zasáhnout v oblasti audiovizuálních služeb na základě jiných kategorií pravomocí upravených SFEU, zejména pravomocí, které byly Unii svěřeny v oblasti regulace vnitřního trhu na základě čl. 4 odst. 2 SFEU.
- 60 V tomto ohledu stačí připomenout, že podle čl. 40 druhého pododstavce SEU se provádění politik uvedených v článcích 3 až 6 SFEU nesmí dotknout uplatňování postupů a rozsahu pravomocí orgánů, které Smlouvy stanoví pro výkon pravomocí Unie v rámci společné zahraniční a bezpečnostní politiky.

- 61 Z toho vyplývá, že pravomoci, které má Unie z titulu společné zahraniční a bezpečnostní politiky a z titulu jiných ustanovení SFEU, jež jsou stanovena v její třetí části týkající se vnitřních politik a činností Unie, se vzájemně nevylučují, ale doplňují, přičemž každá z nich má vlastní oblast působnosti a směřuje k dosažení odlišných cílů (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 19. července 2012, Parlament v. Rada, C-130/10, EU:C:2012:472, bod 66).
- 62 Co se týče pravomoci Rady přijmout napadené nařízení, je třeba uvést, že čl. 215 odst. 2 SFEU uvádí, že pokud tak stanoví rozhodnutí přijaté podle hlavy V kapitoly 2 SEU, může Rada přijmout omezující opatření vůči fyzickým nebo právnickým osobám a skupinám nebo nestátním subjektům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. června 2016, CW v. Rada, T-224/14, nezveřejněný, EU:T:2016:375, bod 68).
- 63 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci Rada mohla platně přijmout napadené rozhodnutí na základě článku 29 SEU, vyplývá z toho, že přijetí napadeného nařízení na základě čl. 215 odst. 2 SFEU bylo nezbytné z důvodu zajištění jeho jednotného uplatňování ve všech členských státech, jak vyplývá z bodu 12 odůvodnění tohoto nařízení. Vzhledem k tomu, že dotčená omezující opatření mohou být provedena pouze tak, že se hospodářským subjektům dočasně zakáže vysílat audiovizuální obsah poskytovaný žalobkyní, je zřejmé, jak uvedli někteří z vedlejších účastníků, že jednotného provedení dočasného zákazu vysílat obsah poskytovaný žalobkyní na celém území Unie lze lépe dosáhnout na úrovni Unie než na vnitrostátní úrovni. V tomto ohledu je třeba rovněž uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nelze opatření přijatá Radou v projednávané věci považovat za úplné přerušování hospodářských a finančních vztahů se třetí zemí ve smyslu čl. 215 odst. 1 SFEU, i když napadené nařízení bylo přijato na základě čl. 215 odst. 2 SFEU, jak bylo uvedeno výše.
- 64 S ohledem na výše uvedené úvahy musí být výtka vycházející z nedostatku pravomoci Rady zamítnuta jako neopodstatněná.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na obhajobu

- 65 Žalobkyně vytýká Radě, že napadené akty přijala v rozporu s jejím právem na obhajobu a zásadou kontradiktornosti, která z něj vyplývá. Dodržení práva na obhajobu zaručeného články 41 a 48 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) by vyžadovalo její předchozí výslech nebo alespoň možnost uplatnit své připomínky poté, co získala přístup ke spisu. Dodržení práva na účinnou soudní ochranu zaručeného článkem 47 Listiny by dále vyžadovalo, aby se žalobkyně mohla seznámit s důvody, na kterých Rada hodlala založit rozhodnutí o zařazení jejího jména na dotčené seznamy, a to před přijetím tohoto rozhodnutí.
- 66 Podle žalobkyně není pochyb o tom, že napadené akty závažně a nevratně poškozují její zájmy a mají dramatické hospodářské, finanční i lidské důsledky, neboť žalobkyně není dále schopna vykonávat svoji činnost. Žalobkyně rovněž tvrdí, že napadené akty závažně poškozují její pověst, neboť je v nich představována jako sdělovací prostředek pod stálou a výlučnou kontrolou ruských orgánů, což narušuje její důvěryhodnost při výkonu její činnosti.
- 67 Vzhledem k tomu, že předmětná omezující opatření nebyla předem individuálně oznámena, byla žalobkyně zbavena svých práv. Před přijetím napadených aktů navíc nedošlo k žádnému oficiálnímu ani neformálnímu kontaktu ze strany politických nebo institucionálních zástupců na evropské či vnitrostátní úrovni.

- 68 V replice žalobkyně v podstatě tvrdí, že odůvodnění napadených aktů je kruhové, tautologické a nedostatečné s ohledem na požadavky stanovené judikaturou unijního soudu. V žalobní odpovědi Rada navíc pouze parafrázovala, či dokonce opsala body odůvodnění uvedených aktů, jež podle žalobkyně neumožňují dosvědčit nebo prokázat propagandistickou činnost, která je jí vytýkána. Kromě toho skutečnost, že mohla podat projednávanou žalobu spolu s návrhem na předběžné opatření, nemůže prokázat, že by jí důvody dotčeného dočasného zákazu vysílání poskytl dostatek informací.
- 69 Kromě toho se žalobkyně domnívá, že kontext krajní naléhavosti spojený s vypuknutím vojenské agrese vůči Ukrajině, na který se Rada odvolává, nemůže sám o sobě odůvodnit porušení jejího práva na obhajobu a na účinnou soudní ochranu.
- 70 Obecný a absolutní zákaz vysílat, který se na ni vztahuje, je podle žalobkyně pouhým symbolem a nelze ho považovat za reakci usilující o nastolení míru a stability na evropském kontinentu. Takový zákaz není v žádném případě nezbytný k dosažení cíle, který údajně sleduje, a nese znaky cíleného omezujícího opatření, jež mělo být přijato v souladu s právem žalobkyně na obhajobu. Ani okolnost, že žalobkyně může využít účinného soudního přezkum před nestranným soudem, nemůže zhojit vady při přijímání napadených aktů.
- 71 Pokud jde konečně o argumenty, které by bývala mohla uplatnit, pokud by byla vyslechnuta nebo by znala důvody před přijetím napadených aktů, žalobkyně tvrdí, že mohla prokázat jak zachování vyváženosti výběru svých hostů a projevů, které přenášela, tak pravdivost použitých vyjádření. Ostatně skutečnost, že ji Arcom nikdy nesankcionoval, je hmatatelným důkazem toho, že vysílaný obsah nepředstavoval propagandu. Vzhledem k těmto argumentům mohlo řízení vést k jinému výsledku.
- 72 Rada, podporovaná Belgickým královstvím, Estonskou republikou, Francouzskou republikou, Lotyšskou republikou, Litevskou republikou, Polskou republikou, Komisí a Vysokým představitelem argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 73 V návaznosti na upřesnění uvedená v replice je třeba mít za to, že první žalobní důvod se v podstatě dělí na dvě části, z nichž první vychází z nedostatečnosti důvodů pro přijetí napadených aktů vůči žalobkyni a druhý z nedodržení jejího práva být vyslechnuta před přijetím napadených aktů.
- 74 Nejprve je třeba přezkoumat druhou část prvního žalobního důvodu.

K druhé části, vycházející v podstatě z nedodržení práva žalobkyně být vyslechnuta

- 75 Právo být vyslechnut v každém řízení stanovené v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, které je nedílnou součástí dodržování práva na obhajobu, zaručuje každému možnost užitečným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu správního řízení před přijetím každého rozhodnutí, které by se mohlo nepříznivě dotknout jeho zájmů (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. prosince 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, body 34 a 36, a ze dne 18. června 2020, Komise v. RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, body 65 a 67 a citovaná judikatura).
- 76 Dodržení práva na obhajobu vyžaduje, aby v rámci řízení týkajícího se přijetí rozhodnutí o zápisu jména na seznam, který je uveden v příloze aktu o omezujících opatřeních, příslušný unijní orgán sdělil dotyčné osobě důvody a informace svědčící v její neprospěch, na nichž tento orgán hodlá založit své rozhodnutí. Při tomto sdělení musí příslušný unijní orgán umožnit této osobě se

účinným způsobem vyjádřit k důvodům použitým proti ní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 111 a 112).

- 77 Článek 52 odst. 1 Listiny nicméně umožňuje omezit výkon práv v ní zakotvených, pokud dotyčné omezení respektuje podstatu dotčeného základního práva a je s ohledem na zásadu proporcionality nezbytné a skutečně odpovídá cílům obecného zájmu uznaným Unií (viz rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 101 citovaná judikatura). V tomto ohledu Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že právo na obhajobu může podléhat omezením nebo odchylkám, a to jak v oblasti omezujících opatření přijatých v rámci společné zahraniční a bezpečnostní politiky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 67 a citovaná judikatura), tak v jiných oblastech (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. června 2006, Dokter a další, C-28/05, EU:C:2006:408, body 75 a 76, a ze dne 10. září 2013, G. a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 33).
- 78 Kromě toho porušení práva na obhajobu musí být posouzeno v závislosti na konkrétních okolnostech každého projednávaného případu, zejména z hlediska povahy dotčeného aktu, kontextu, v němž byl přijat, a právních norem upravujících danou oblast (rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 102 a citovaná judikatura).
- 79 Úvodem je třeba uvést, že v rámci této části žalobního důvodu žalobkyně cituje v žalobě článek 48 Listiny, nadepsaný „Presumpce nevinoty a právo na obhajobu“, avšak nepodložila ji konkrétními argumenty. V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně nevysvětlila, z jakého důvodu se může dovolávat čl. 48 odst. 2 Listiny nebo z něj vyvozovat jinou či vyšší ochranu, než které může využít na základě čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny. Za těchto okolností není třeba samostatně přezkoumávat namítaný žalobní důvod vycházející z porušení článku 48 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2015, First Islamic Investment Bank v. Rada, T-161/13, EU:T:2015:667, bod 68).
- 80 Co se týče dodržení práva být vyslechnut, z judikatury vyplývá, že v případě prvotního rozhodnutí o zařazení jména osoby nebo názvu subjektu na seznam osob a subjektů, jejichž finanční prostředky jsou zmrazeny, nemá Rada povinnost předem sdělit dotyčné osobě nebo entitě důvody, které ji k tomuto zařazení vedou. Takové opatření totiž musí mít ze své povahy možnost využít účinku překvapení a musí se neprodleně uplatnit, aby nebyla zmařena jeho účinnost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 61). Na základě žádosti adresované Radě mají dotyčná osoba nebo subjekt rovněž právo vyjádřit své stanovisko k těmto skutečnostem po přijetí aktu (rozsudek ze dne 20. února 2013, Melli Bank v. Rada, T-492/10, EU:T:2013:80, bod 72).
- 81 Taková odchylka od základního práva být vyslechnut v řízení, které předchází přijetí omezujících opatření, je odůvodněna nutností zajistit účinnost opatření o zmrazení finančních prostředků a v konečném důsledku bezpečnostními imperativy nebo důvody spojenými s mezinárodními vztahy Unie a jejích členských států (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 67 a citovaná judikatura).

- 82 Pokud jde v projednávané věci zaprvé o argument žalobkyně, podle kterého jí měla Rada individuálně oznámit napadené akty v rozsahu, v němž upravují omezující opatření namířené vůči ní, je třeba poznamenat, že skutečnost, že Rada žalobkyni individuálně neoznámila napadené akty, má sice dopad na stanovení okamžiku, kdy začala běžet lhůta pro podání žaloby, avšak není sama o sobě důvodem pro zrušení dotčených aktů. Žalobkyně v této souvislosti neuplatňuje žádný argument, který by prokázal, že absence individuálního oznámení těchto aktů v projednávané věci způsobila porušení práv žalobkyně, které by odůvodňovalo jejich zrušení v rozsahu, v němž se jí týkají (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2018, *DenizBank v. Rada*, T-798/14, EU:T:2018:546, bod 92 a citovaná judikatura).
- 83 Pokud jde zadruhé o skutečnost, že Rada nesdělila důvody a důkazy podporující přijetí omezujících opatření vůči žalobkyni před tím, než byla dotčená omezující opatření přijata, a došlo k údajnému porušení jejího práva být vyslechnuta, je třeba uvést, že tato opatření spočívají v dočasném zákazu vysílání, a nikoli ve zmrazení individuálních finančních prostředků.
- 84 Jestliže přitom judikatura připouští možnost odchýlit se od základního práva být vyslechnut v případě prvotního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků, jež musí být ze své povahy schopno využít účinku překvapení a uplatnit se neprodleně tak, aby v podstatě nebyla zmařena jeho účinnost (viz bod 80 výše), nic nebrání tomu, aby taková odchylka byla připuštěna rovněž v situaci, v níž je nezbytné – s ohledem na zvláštní okolnosti projednávaného případu, které se vyznačují nutností mimořádně naléhavého zásahu – dané opatření okamžitě použít tak, aby byla zajištěna jeho účinnosti vzhledem k sledovaným cílům, a zejména se zabránilo tomu, že bude zbaveno svého obsahu a užitečného účinku.
- 85 V projednávané věci je třeba ověřit, zda s ohledem na požadavky vyplývající z čl. 3 odst. 1 a 5 SEU a čl. 21 odst. 1 a 2 písm. a) a c) SEU, které se týkají zachování mezinárodního míru a bezpečnosti při současném dodržování mezinárodního práva a zvláště zásad Charty Organizace spojených národů, představuje skutečnost, že žalobkyně nebyla předem informována o rozhodnutí Rady dočasně jí zakázat vysílání jakéhokoli obsahu, porušení jejího práva být vyslechnuta.
- 86 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že dotčená omezující opatření spadají do mimořádného a krajně naléhavého kontextu (viz body 9 až 18 výše), který je uveden v bodech 10 a 11 odůvodnění napadených aktů, v němž Soudní dvůr provádí vážení dotčených zájmů a přihlíží zejména k dodržování základních práv a svobod uznaných Listinou. Zadruhé v uvedeném kontextu jsou dotčená omezující opatření součástí řady opatření bezprecedentního rozsahu, která Rada přijala v období od posledního únorového týdne, během kterého došlo dne 21. února 2022 k prvnímu porušení územní celistvosti Ukrajiny, když ruský prezident uznal nezávislost a svrchovanost Doněcké a Luhanské oblasti a nařídil svým ozbrojeným silám vstoupit do těchto oblastí (viz body 10 až 12 výše), a začátkem měsíce března 2022. Jak správně zdůraznila Rada, rychlé zhoršení situace a závažnost spáchaných zločinů ztížilo jakoukoliv možnost úpravy omezujících opatření, jež měla zabránit rozšíření konfliktu. Unie tedy v této souvislosti rychle reagovala na porušení *erga omnes* povinností stanovených mezinárodním právem, aby prostřednictvím veškerých opatření nezahrnujících použití síly, jimiž disponuje, zabránila vojenské agresi Ruské federace vůči Ukrajině.
- 87 Kromě toho přijetí dotčených omezujících opatření bezprostředně po začátku ozbrojeného útoku tak, aby byl zajištěn jejich plný užitečný účinek, odpovídá rovněž požadavku na zavedení nejrůznějších způsobů rychlé reakce vůči této agresi, a to zejména s ohledem na skutečnost zdůrazněnou Radou a Vysokým představitelem na jednání, že v daném okamžiku se mělo za to, že tato agrese bude mít krátké trvání. V této souvislosti je třeba uvést, jak to učinila Rada na

jednání, že vzhledem k uvedenému požadavku nemohla Rada poskytnout žalobkyni skutečně dostatečnou lhůtu, jež by jí umožnila předložit připomínky před přijetím napadených aktů, aniž tím byla ohrožena účinnost dotčených omezujících opatření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. července 2020, *Ocean Capital Administration a další v. Rada*, T-332/15, nezveřejněný, EU:T:2020:308, bod 191). V rámci celkové strategie Unie pro rychlou, jednotnou, odstupňovanou a koordinovanou reakci tak požadavky naléhavosti a účinnosti přijatých omezujících opatření jako celku odůvodňovaly na základě čl. 52 odst. 1 Listiny (viz bod 77 výše) omezení použití čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, neboť tato opatření účinně reagovala na cíle obecného zájmu uznané Unií, jako jsou ochrana veřejného pořádku a bezpečnosti Unie, které jsou uvedené v bodě 8 odůvodnění napadených aktů.

- 88 Jak dále správně uvedla Rada, v rámci strategie boje proti takzvaným hybridním hrozbám, na které již poukázala ve svých závěrech ze dne 10. května 2021 (viz bod 5 odůvodnění napadených aktů), se požadavek přijmout omezující opatření vůči sdělovacím prostředkům, jako je žalobkyně, které jsou financovány z ruského státního rozpočtu a jsou pod přímou či nepřímou kontrolou vedení této země, která je agresorem, pročež jsou považovány za původce soustavné a koordinované dezinformační činnosti a manipulace s fakty, stal poté, co vypukl ozbrojený konflikt, nezbytný a naléhavý k ochraně integrity demokratické diskuse v rámci evropské společnosti.
- 89 Je totiž třeba uvést, jak to učinili Rada, Vysoký představitel a další vedlejší účastníci, že k intenzivnímu mediálnímu pokrytí prvních dnů vojenské agrese proti Ukrajině, o které svědčí jednotlivé údaje vycházející z veřejných zdrojů, jež Rada založila do spisu vedeného v této věci, došlo v kritické době, kdy činnost takového sdělovacího prostředku, jako je žalobkyně, mohla mít významný škodlivý vliv na veřejné mínění a rovněž představovala potenciální hrozbu pro veřejný pořádek a bezpečnost v Unii.
- 90 V tomto ohledu je třeba též zohlednit skutečnost, že audiovizuální sdělovací prostředky, jež mohou způsobem, jakým podávají informace, mimo jiné ovlivnit, jak by tyto informace měli hodnotit jejich příjemci, působí mnohem bezprostředněji a silněji než psaný tisk, neboť prostřednictvím obrazu mohou předávat sdělení, která psané slovo není schopno předat (v tomto smyslu viz rozsudek ESLP ze dne 5. dubna 2022, *NIT S. R. L. v. Moldavská republika*, EC:ECHR:2022:0405JUD002847012, body 181 a 182 a citovaná judikatura).
- 91 Za velmi specifických okolností projednávaného případu, které byly uvedeny v bodech 86 až 90 výše, se také Rada na návrh Vysokého představitele a Komise správně rozhodla co nejrychleji zasáhnout již v prvních dnech války, aby se vyhnula nebezpečí, že bude výrazně oslabena, či dokonce v podstatě zmařena účinnost dotčených omezujících opatření, a především zakázala vysílat obsah prováděný mimo jiné žalobkyní, aby tak na území Unie dočasně pozastavila činnost tohoto nástroje propagandy na podporu vojenské agrese vůči Ukrajině.
- 92 Vzhledem ke všemu výše uvedenému a s ohledem na zcela výjimečný kontext, v němž byly napadené akty přijaty, totiž vypuknutí války na hranicích Unie, na cíl, který sledují, a na účinnost omezujících opatření, jež jsou v nich stanovena, je třeba uzavřít, že unijní orgány nebyly povinny vyslechnout žalobkyni před tím, než poprvé zařadily její jméno na dotčené seznamy, a její právo být vyslechnuta proto nebylo porušeno.
- 93 Podle ustálené judikatury v každém případě platí, že porušení práva na obhajobu, konkrétně práva být vyslechnut, způsobuje zrušení rozhodnutí přijatého na konci dotčeného správního řízení pouze tehdy, pokud toto řízení mohlo bez této vady dospět k jinému výsledku, což musí prokázat osoba, která se takového porušení dovolává (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. září 2013, G.

a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 38; ze dne 25. června 2020, Vnesheconombank v. Rada, C-731/18 P, nezveřejněný, EU:C:2020:500, bod 73 a citovaná judikatura, a ze dne 13. září 2018, Sberbank of Russia v. Rada, T-732/14, EU:T:2018:541, bod 125 a citovaná judikatura).

- 94 Pokud bylo právo být vyslechnut stíženo údajnou vadou, přísluší unijnímu soudu ověřit, zda by v závislosti na skutkových a právních okolnostech specifických pro konkrétní případ mohlo dotčené správní řízení dospět k jinému výsledku (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. září 2013, G. a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 40, a ze dne 12. února 2020, Kibelisa Ngambasai v. Rada, T-169/18, nezveřejněný, EU:T:2020:58, bod 69 a citovaná judikatura).
- 95 V projednávané věci je třeba uvést, že důvody, na jejichž základě Rada stanovila dotčená omezující opatření a které jsou uvedeny v bodech odůvodnění napadených aktů, spočívají především ve skutečnosti, že žalobkyně je sdělovacím prostředkem financovaným z rozpočtu Ruské federace a je pod stálou kontrolou jejího vedení. Rada měla dále za to, že žalobkyně spolu s dalšími subjekty, jejichž jména jsou uvedena v přílohách napadených aktů, prováděla propagandistické akce zejména na podporu vojenské agrese vůči Ukrajině. Na podporu těchto důvodů založila Rada do spisu v této věci jako přílohu ke své žalobní odpovědi několik důkazů, které se týkají stálé kontroly vykonávané nad žalobkyní i jejich propagandistických akcí.
- 96 Je přitom nutno poznamenat, že dotčené důkazy sestávají z televizního vysílání žalobkyně a článků zveřejněných na jejích internetových stránkách, které byly veřejnosti zpřístupněny zejména v době zahájení války a ve dnech, které bezprostředně následovaly. S ohledem na tyto důkazy Rada správně shledala, že obsah vysílaný žalobkyní zahrnoval činnost podporující vojenskou agresi vůči Ukrajině (viz body 172 až 188 níže). Je proto třeba mít za to, že i kdyby žalobkyně mohla být vyslechnuta, její vyjádření by nezpochybnilo skutečnost, že k tomuto vysílání došlo, že tyto články byly zveřejněny, a v konečném důsledku byl tento obsah veřejně šířen v rámci Unie.
- 97 Kromě toho žalobkyně v replice a na jednání v odpovědi na otázku položenou Tribunálem uvedla, že argumenty a důkazy, které by mohla předložit, kdyby byla vyslechnuta nebo kdyby znala důvody před přijetím napadených aktů, by byly stejné jako argumenty uplatněné v jejích písemných podáních a měly by za cíl prokázat jak zachování vyváženosti výběru hostů a projevů, které přenášela, tak pravdivost použitých vyjádření. Jak přitom zdůrazňuje Rada v duplice, i když některé skutečnosti, kterých se dovolává žalobkyně, prokazují existenci záběrů, ve kterých jsou představovány odlišné názory na situaci na Ukrajině, nemohou tyto skutečnosti prokázat, že žalobkyně při mediálním pokrytí útoku celkově zachovala vyváženost, pokud jde o výběr vystupujících, obsahu, obrazů a vyjádření uváděných v těchto záběrech (viz body 189 a 190 níže).
- 98 Konečně skutečnost, že žalobkyně nebyla ze strany Arcom nikdy sankcionována, není relevantní a v každém případě není schopna prokázat, že vysílání obsažené ve videozáznamech založených do spisu Radou nepředstavovalo propagandu vojenské agrese proti Ukrajině.
- 99 Z toho vyplývá, že s ohledem na okolnosti projednávané věci a na všechny důkazy předložené žalobkyní a Radou, žádný argument uplatněný žalobkyní neumožňuje prokázat, že by řízení mohlo vést k jinému výsledku, kdyby byla vyslechnuta před přijetím dotčených opatření nebo kdyby jí byly předem sděleny důvody pro jejich uplatnění.
- 100 S ohledem na výše uvedené musí být druhá část prvního žalobního důvodu, který v podstatě vychází z porušení práva na obhajobu, zamítnuta.

K první části, vycházející z nedostatečného odůvodnění napadených aktů ve vztahu k žalobkyni

- 101 Úvodem je třeba uvést, že v rámci této části žalobkyně pouze odkazuje na právo na účinnou soudní ochranu, avšak neuvádí konkrétní argumenty na jeho podporu. Za těchto okolností není třeba samostatně přezkoumávat vytýkanou námitku vycházející z porušení práva na účinnou soudní ochranu (viz bod 79 výše).
- 102 Pokud jde o údajné nedostatečné odůvodnění napadených aktů, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je cílem povinnosti uvést odůvodnění aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení osoby, jež je logickým důsledkem zásady dodržování práva na obhajobu, zaprvé poskytnout dotyčné osobě dostatečné informace pro zjištění, zda je akt opodstatněný, nebo je případně stížen vadou, která umožňuje napadnout jeho platnost před unijním soudem, a zadruhé umožnit tomuto soudu přezkoumat legalitu tohoto aktu (viz rozsudek ze dne 14. dubna 2021, Al-Tarazi v. Rada, T-260/19, nezveřejněný, EU:T:2021:187, bod 37 a citovaná judikatura).
- 103 Je třeba rovněž připomenout, že odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU a čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů, jakož i zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřeshňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož dostatečnost odůvodnění musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 17. září 2020, Rosneft a další v. Rada, C-732/18 P, nezveřejněný, EU:C:2020:727, bod 77 a citovaná judikatura).
- 104 Akt nepříznivě zasahující do právního postavení je tak dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou zúčastněné osobě známy a umožňují jí pochopit dosah opatření, které vůči ní bylo přijato (viz rozsudek ze dne 17. září 2020, Rosneft a další v. Rada, C-732/18 P, nezveřejněný, EU:C:2020:727, bod 78 a citovaná judikatura). Stupeň podrobnosti odůvodnění aktu dále musí být přiměřený materiálnímu možností a technickým podmínkám, za kterých musí být akt vydán, nebo lhůtě, v níž musí být akt přijat (viz rozsudek ze dne 13. září 2018, Sberbank of Russia v. Rada, T-732/14, EU:T:2018:541, bod 93 a citovaná judikatura).
- 105 Judikatura dále uvádí, že odůvodnění aktu Rady, kterým se ukládá omezující opatření, musí proto nejen identifikovat právní základ tohoto opatření, ale i uvést specifické a konkrétní důvody, na základě kterých Rada při výkonu své diskreční pravomoci dospěla k závěru, že se takové opatření musí uplatnit na dotyčnou osobu (viz rozsudek ze dne 13. září 2018, Sberbank of Russia v. Rada, T-732/14, EU:T:2018:541, bod 97 a citovaná judikatura).
- 106 V projednávané věci je třeba zaprvé připomenout, že dotčená omezující opatření se vztahují na obsah vysílaný některými audiovizuálními sdělovacími prostředky, která jsou závislá na Ruské federaci, včetně žalobkyně, a spadají tedy do kontextu, který je jí znám (viz body 9 až 20 výše).
- 107 Jak navíc správně zdůrazňuje Rada, zaprvé bod 4 odůvodnění napadených aktů odkazuje na závěry Evropské rady ze dne 24. února 2022 (viz bod 14 výše), ve kterých Evropská rada co nejdůrazněji odsoudila „nevyprovokovanou a neodůvodněnou vojenskou agresi“ Ruské federace vůči Ukrajině, vyzvala k urychlenému vypracování a přijetí dalšího souboru individuálních a hospodářských sankcí, a zejména požádala Ruskou federaci, aby zastavila svou dezinformační kampaň. Zadruhé

bod 5 odůvodnění napadených aktů odkazuje na závěry Rady ze dne 10. května 2021, ve kterých Rada zdůraznila potřebu dále posílit odolnost a schopnost Unie a členských států čelit hybridním hrozbám, včetně dezinformací, a to zejména v případech zahraničního vměšování a ovlivňování.

- 108 Body 6 až 9 odůvodnění napadených aktů navíc upřesňují důvody pro určení právnických osob, subjektů a orgánů uvedených na dotčených seznamech. Konkrétně bod 7 odůvodnění odkazuje na soustavné a koordinované propagandistické akce Ruské federace, které jsou vedeny s cílem ospravedlnit a podpořit její agresi vůči Ukrajině a zaměřují se mimo jiné na občanskou společnost v Unii. V bodech 8 a 9 odůvodnění napadených aktů se uvádí, že sdělovací prostředky, na které se vztahuje dočasný zákaz vysílání, jsou ty, jejichž prostřednictvím byla šířena uvedená propaganda a které jsou pod stálou přímou či nepřímou kontrolou vedení Ruské federace. V posledně uvedených bodech odůvodnění jsou uvedeny rovněž důvody, které vedly k přijetí dotčených omezujících opatření, a sice skutečnost, že tyto činy představují významnou a přímou hrozbu pro veřejný pořádek a bezpečnost Unie, a dále, že uvedené sdělovací prostředky mají zásadní význam pro prosazování a podporu agrese proti Ukrajině a pro destabilizaci sousedních zemí.
- 109 Ze znění těchto bodů odůvodnění vyplývá, zejména v kontextu, který žalobkyně znala a v němž byly napadené akty přijaty, že vyjádřené důvody nepředstavují obecná a abstraktní tvrzení, ale přímo se týkají žalobkyně i její činnosti a dostatečně konkrétním způsobem stanoví, proč byla dotčená omezující opatření vůči ní přijata.
- 110 Zadruhé je třeba připomenout, že ve výroku napadených aktů, jak byl uveden v bodech 23 až 26 výše, se unijním provozovatelům zakazuje vysílat jakýkoli obsah prováděný právníky osobami, subjekty nebo orgány uvedenými v příloze IX napadeného rozhodnutí a v příloze XV napadeného nařízení, a to i prostřednictvím přenosu nebo šíření jakýmkoli prostředky, jako jsou kabelové, satelitní, IP-TV, prostřednictvím poskytovatelů internetových služeb, internetové platformy nebo aplikace pro sdílení videonahrávek, ať již nové, nebo předem nainstalované, nebo umožnit jejich vysílání či k němu jinak přispívat. Je třeba poznamenat, že výše uvedené přílohy napadených aktů neobsahují žádné konkrétní odůvodnění ohledně každého jednotlivého subjektu, který je v nich uveden a kterému se dočasně zakazuje vysílání obsahu.
- 111 Je však třeba mít za to, že „specifické a konkrétní důvody“ ve smyslu judikatury uvedené v bodě 105 výše, na jejichž základě Rada při výkonu své diskreční pravomoci shledala, že se na žalobkyni mají vztahovat dotčená omezující opatření, odpovídají v projednávané věci kritériím stanoveným v bodech 6 až 9 odůvodnění napadených aktů.
- 112 Tato opatření byla totiž vůči žalobkyni uplatněna pouze z toho důvodu, že splňovala specifické a konkrétní podmínky stanovené v bodech 6 až 9 odůvodnění napadených aktů, totiž představovala sdělovací prostředek pod stálou přímou či nepřímou kontrolou vedení Ruské federace, který vykonává propagandistickou činnost s cílem zejména odůvodnit a podpořit vojenskou agresi Ruské federace vůči Ukrajině.
- 113 Toto odůvodnění je srozumitelné a dostatečně přesné vzhledem k specifickému kontextu a zvláště závažným a naléhavým podmínkám, za kterých byly napadené akty přijaty, aby žalobkyni jednak umožnilo seznámit se s důvody, pro které Rada považovala zařazení jejího jména na dotčené seznamy za odůvodněné s ohledem na právní kritéria použitelná v projednávané věci, a napadnout jejich legalitu před unijním soudem a jednak umožnit tomuto soudu provést přezkum.

- 114 Za těchto okolností se žalobkyně mohla platně seznámit se specifickými a konkrétními důvody pro přijetí napadených aktů, takže se nemůže dovolávat jejich nedostatečného odůvodnění v tomto ohledu.
- 115 Část prvního žalobního důvodu vycházející z nedostatku důvodů pro přijetí napadených aktů vůči žalobkyni tedy musí být zamítnuta jako neopodstatněná, a první žalobní důvod je tedy třeba zamítnout v plném rozsahu.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení svobody projevu a informací

- 116 Žalobkyně uvádí, že napadené akty porušují svobodu projevu a informací zaručenou článkem 11 Listiny, který odpovídá článku 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“).
- 117 Žalobkyně připomíná, že podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) představuje svoboda projevu a informací jeden ze základních pilířů demokratické společnosti a jednu ze základních podmínek pro její pokrok a rozvoj každého jednotlivce, takže zásah státu, který by odrazil tisk přispívat do otevřené diskuze o otázkách veřejného zájmu, by v takovéto společnosti nebyl nezbytný. Z judikatury ESLP rovněž vyplývá, že v oblasti audiovizuálního vysílání je stát povinen zajistit prostřednictvím televize a rozhlasu přístup veřejnosti k různorodým názorům a komentářům odrážejícím mimo jiné rozmanitost politických názorů v zemi a zaručit novinářům i jiným pracovníkům audiovizuálních sdělovacích prostředků ochranu před tím, aby jim bylo bráněno v sdělování těchto informací a komentářů. Veřejná moc by tak neměla omezovat jakékoliv nositele informací. Stejně jako EÚLP Listina v zásadě brání jakémukoli zákazu zveřejňovat a vysílat.
- 118 V replice žalobkyně zaprvé tvrdí, že dotčená omezující opatření nejsou vhodná k dosažení dvojího cíle obecného zájmu, kterého se dovolává Rada, a sice obrany proti hybridní hrozbě ze strany Ruské federace a zachování míru a posilování mezinárodní bezpečnosti. Žalobkyně v tomto ohledu uvádí, že se nedopustila žádného činu, který by odůvodňoval uložení dotčených omezujících opatření, a že tato opatření představují pouze „politický symbol“.
- 119 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že opatření, které se na ni vztahuje, nepřiměřeně porušuje svobodu projevu a informací. Na jedné straně je porušena samotná podstata této svobody, neboť dočasný zákaz vysílání, který je obecný a absolutní, znemožňuje přístup k informační službě na celém území Unie. Takový zákaz rovněž není přiměřený, protože cenzura informační služby nepředstavuje účinný prostředek k dosažení cílů, jež napadené akty sledují.
- 120 Dotčená omezující opatření navíc nejsou spojena s žádným jasným a objektivním časovým omezením a jejich zrušení závisí na nahodilém, či dokonce svévolném posouzení Radou. Konec platnosti dočasného zákazu vysílání, který byl stanoven na 31. července 2022, byl jen uměle zdůrazněn pro účely obhajoby, neboť ho lze prodloužit.
- 121 Žalobkyně dále vytýká Radě, že neprokázala tvrzení obsažená v napadených aktech, totiž že se dopouštěla propagandy, a dotčená omezující opatření odůvodnila způsobem jejího financování, který je však od roku 2017 stále stejný. Údajné propagandistické akce, které jsou jí vytýkány, a důvody, pro které by jí mělo být umožněno pokračovat v části své činnosti, nejsou podle jejího názoru nijak podloženy.

- 122 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že nikdy nechtěla zastírat způsob svého financování, který ostatně není sám o sobě trestný a byl vždy veřejný. Bylo by ostatně riskantní vyvozovat jakýkoliv závěr o redakční práci sdělovacího prostředku pouze ze skutečnosti, že je financován státem, jako je tomu například v případě France 24.
- 123 Pokud jde zadruhé o tvrzení týkající se samotné propagandy, žalobkyně uvádí, že je na ruském státu nezávislá a má plnou kontrolu nad svou redakční linií. Připomíná ostatně, že od doby, kdy je oprávněna vysílat svůj obsah, nebyla nikdy sankcionována ani CSA ani Arcomem, a smlouva, která ji k této redakční linii zavazuje, jí byla bez problémů obnovena v roce 2020. Obsah vysílaný žalobkyní proto z tohoto jednoduchého důvodu nelze považovat za trestuhodný s ohledem na povinnosti, které jí náleží.
- 124 Rada navíc nemůže směřovat mediální pokrytí a zpracování informací žalobkyně s mediálním pokrytím a zpracováním informací dalších kanálů skupiny RT, které jsou od žalobkyně odlišné a vztahují se na ně rozhodnutí přijatá určitými vnitrostátními regulačními orgány, zejména regulačním orgánem Spojeného království Velké Británie a Severního Irska.
- 125 Konečně, pokud jde o důkazy předložené Radou o údajné dezinformační činnosti nebo manipulaci s informacemi prováděné žalobkyní, dotyčná vyjádřila v replice názor, podle kterého Rada neprokázala, že byla nástrojem vlivu a propagandy ruského státu. Práce francouzského výzkumníka, na kterou se Rada několikrát odvolala a která ostatně byla předmětem řízení o ochraně pověsti, neodůvodňuje takový zákaz, jako je zákaz dotčený v projednávané věci. Totéž platí o zprávě ministra zahraničních věcí Spojených států amerických předložené Radou, která nepoukazuje na žádné konkrétní jednání žalobkyně.
- 126 Ze zkreslených důkazů předložených Radou podle žalobkyně nevyplývá, jakým způsobem pojednávala o ruských vojenských operacích na ukrajinském území. Na základě některých důkazů poskytnutých Radou předložila žalobkyně dokument, který na tyto jednotlivé důkazy reaguje. Pečlivé prostudování důkazů obsažených ve spise přiloženém k replice postačuje k tomu, aby se člověk přesvědčil o pochybném charakteru argumentace předložené Radou, jež se snaží *a posteriori* odůvodnit napadené akty. Žalobkyně má za to, že pojednávala o různých názorech na konflikt na Ukrajině, jež byl v mnohých vstupech označen za vojenskou agresi ohrožující mír v Evropě, a nikoli pouze za obrannou a preventivní akci Ruské federace. Novináři žalobkyně rovněž dbali na to, aby rozporovali výroky některých vystupujících a zajistili vyváženost názorů. Uvedení názoru Ruské federace navíc není samo o sobě odsouzeníhodné, pokud se nedomníváme, že lze vysílat pouze většinový názor.
- 127 Kromě toho není správné odůvodňovat přiměřenost dotčeného zákazu tím, že taková opatření nebrání žalobkyni a jejím zaměstnancům vykonávat v Unii jiné činnosti než vysílání, jako je například provádění šetření a vedení rozhovorů. To potvrzuje zejména nedávné odmítnutí Komise pro průkaz totožnosti profesionálních novinářů (CCIJP, Francie) akreditovat novináře žalobkyně. Uplatnění tohoto zákazu tedy brání účinnému výkonu povolání novináře všem profesionálním novinářům pracujícím pro žalobkyni. Rovněž poskytovatelé nyní odmítají pokračovat ve svých smluvních vztazích s žalobkyní. Dočasný zákaz vysílat tak v konečném důsledku brání činnosti žalobkyně jako celku, zejména její schopnosti být vysílána pro francouzskou veřejnost, a není přiměřený.
- 128 Bez ohledu na redakční linii nebo posluchače sdělovacího prostředku představuje obecný a absolutní zákaz vysílání v konečném důsledku skutečnou cenzuru a nemůže být považován za nezbytný nebo přiměřený k účinnému dosažení cílů, kterých se dovolává Rada.

- 129 Žalobkyně nakonec zpochybňuje vratnou povahu dotčeného opatření. Bez možnosti vykonávat svoji činnost může být pouze zlikvidována.
- 130 Rada podporovaná Belgickým královstvím, Estonskou republikou, Francouzskou republikou, Lotyšskou republikou, Litevskou republikou, Polskou republikou, Komisí a Vysokým představitelem argumenty žalobkyně zpochybňuje.

K zásadám plynoucím z judikatury použitelným na oblast svobody projevu

- 131 Je třeba připomenout, že základní práva musí být dodržována při jakékoli činnosti Unie, a to i v oblasti společné zahraniční a bezpečnostní politiky, jak vyplývá z ustanovení článku 21 SEU ve spojení s článkem 23 SEU (viz rozsudek ze dne 27. září 2018, Ezz a další v. Rada, T-288/15, EU:T:2018:619, bod 58 a citovaná judikatura). Vzhledem k tomu, že svoboda projevu je zaručena článkem 11 Listiny, jež odpovídá článku 10 EÚLP, je třeba zkoumat dodržení tohoto práva napadenými akty.
- 132 Podle čl. 11 odst. 1 Listiny má každý právo na svobodu projevu, což zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování veřejné moci a bez ohledu na hranice. Podle čl. 11 odst. 2 Listiny musí být respektována svoboda a pluralita sdělovacích prostředků. Jak vyplývá z vysvětlení k Listině základních práv (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17) a v souladu s čl. 52 odst. 3 Listiny, mají práva zaručená v jejím článku 11 stejný smysl a rozsah jako práva zaručená v článku 10 EÚLP (rozsudek ze dne 26. dubna 2022, Polsko v. Parlament a Rada, C-401/19, EU:C:2022:297, bod 44; viz rovněž rozsudek ze dne 14. července 2021, Cabello Rondón v. Rada, T-248/18, EU:T:2021:450, bod 101 a citovaná judikatura).
- 133 ESLP již konstatoval, že svoboda projevu je jedním z hlavních základů demokratické společnosti a článek 10 EÚLP nerozlišuje podle povahy sledovaného cíle ani podle úlohy, kterou fyzické nebo právnické osoby hrály při výkonu této svobody (ESLP, 28. září 1999, Öztürk v. Turecko, CE:ECHR:1999:0928JUD002247993, bod 49). S výhradou čl. 10 odst. 2 EÚLP se tato svoboda vztahuje nejen na „informace“ nebo „myšlenky“, které jsou příznivě přijímány nebo jsou považovány za neškodné či bezvýznamné, ale i na ty, které zraňují, šokují nebo znepokojují, a to v souladu s požadavky pluralismu, tolerance a otevřenosti, bez nichž neexistuje „demokratická společnost“ (ESLP, 7. prosince 1976, Handyside v. Spojené království, CE:ECHR:1976:1207JUD000549372, bod 49; viz rovněž ESLP, 5. dubna 2022, NIT S. R. L. v. Moldavská republika, CE:ECHR:2022:0405JUD002847012, bod 177 a citovaná judikatura).
- 134 ESLP v tomto ohledu rovněž uvedl, že tolerance a respektování rovné důstojnosti všech lidských bytostí jsou základem demokratické a pluralitní společnosti. Z toho vyplývá, že sankcionovat, nebo dokonce zabránit veškerým formám projevu, které šíří, podněcují, podporují nebo ospravedlňují nenávist založenou na nesnášenlivosti a použití či oslavování násilí, lze v zásadě považovat za nezbytné v demokratických společnostech, pokud se dbá na to, aby stanovené „formality“, „podmínky“, „omezení“ nebo „sankce“ byly přiměřené sledovanému legitimnímu cíli (v tomto smyslu viz ESLP, 6. července 2006, Erbakan proti Turecku, EC:ECHR:2006:0706JUD005940500, bod 56 a citovaná judikatura, a 23. června 2022, Rouillan v. Francie, EC:ECHR:2022:0623JUD002800019, bod 66).
- 135 Ze samotného znění článku 10 EÚLP vyplývá, že právo na svobodu projevu nepředstavuje absolutní výsadu, a může být proto omezeno. Několik zásad lze v tomto ohledu nalézt v judikatuře ESLP, podle které je na jedné straně nutné zachovávat co největší obezřetnost,

pokud by orgány přijatá opatření nebo uložené sankce mohly odradit tisk od účasti na diskuzi o otázkách legitimního obecného zájmu, na druhé straně však uvedené ustanovení nezaručuje zcela neomezenou svobodu projevu, a to ani v případech, kdy tisk informuje o závažných otázkách obecného zájmu (viz ESLP, 5. dubna 2022, NIT S. R. L. v. Moldavská republika, CE:ECHR:2022:0405JUD002847012, body 178 a 179 a citovaná judikatura).

- 136 Právo sdělovacích prostředků, a zejména novinářů sdělovat informace o otázkách obecného zájmu je chráněno pod podmínkou, že jednají v dobré víře, na základě přesných skutečností a poskytují „spolehlivé a přesné“ informace v souladu s novinářskou etikou, či jinými slovy, v souladu se zásadami odpovědné žurnalistiky (viz ESLP, 5. dubna 2022, NIT S. R. L. v. Moldavská republika, CE:ECHR:2022:0405JUD002847012, bod 180 a citovaná judikatura).
- 137 Tyto úvahy hrají v dnešní době zvláště důležitou roli vzhledem k moci, kterou mají sdělovací prostředky v moderní společnosti, neboť ty nejen že poskytují informace, ale způsobem, jakým informace podávají, mohou také ovlivňovat, jak by je měli hodnotit jejich příjemci. Ve světě, v němž jednotlivci čelí nezměrnému přívalu informací, jež jsou šířeny na tradičních či elektronických nosičích a podílí se na nich stále větší počet autorů, nabývá kontrola dodržování novinářské deontologie na významu (viz ESLP, 5. dubna 2022, NIT S. R. L. v. Moldavská republika, CE:ECHR:2022:0405JUD002847012, bod 181 a citovaná judikatura).
- 138 Pokud jde konečně o „povinnosti a odpovědnost“, které výkon svobody projevu zahrnuje, je třeba při posuzování přiměřenosti zásahu zohlednit potenciální dopad dotčeného způsobu projevu. V této souvislosti je třeba zohlednit skutečnost, že audiovizuální sdělovací prostředky působí mnohem bezprostředněji a silněji než psaný tisk. Prostřednictvím obrazů totiž mohou předávat sdělení, která psané slovo není schopno předat (viz bod 90 výše). Úloha televize a rádia, které jsou dobře známým zdrojem zábavy v soukromém životě televizního diváka nebo posluchače, jejich účinek ještě posiluje (v tomto smyslu viz ESLP, 5. dubna 2022, NIT S. R. L. v. Moldavská republika, CE:ECHR:2022:0405JUD002847012, bod 182 a citovaná judikatura).
- 139 Podle této judikatury vyjádření k otázkám obecného zájmu v zásadě vyžadují silnou ochranu, na rozdíl od vyjádření, která obhajují či odůvodňují násilí, nenávisť, xenofobii nebo jiné formy netolerance a která obvykle chráněna nejsou [v tomto smyslu viz ESLP, 8. července 1999, Sürek v. Turecko (č. 1), CE:ECHR:1999:0708JUD002668295, body 61 a 62, 15. října 2015, Perinçek v. Švýcarsko, CE:ECHR:2015:1015JUD002751008, body 197 a 230].
- 140 K určení, zda lze vyjádření jako celek považovat za odůvodňování násilí, je podle ESLP nezbytné věnovat pozornost použitým výrazům, způsobu, jakým byla vyjádření formulována, a kontextu, v němž byla šířena (v tomto smyslu viz ESLP, 6. července 2010, Gözel a Özer v. Turecko, CE:ECHR:2010:0706JUD004345304, bod 52, a 15. října 2015, Perinçek v. Švýcarsko, CE:ECHR:2015:1015JUD002751008, body 205 a 206).
- 141 Projednávaný žalobní důvod je třeba posoudit právě vzhledem ke všem těmto zásadám a úvahám.

K existenci omezení svobody projevu

- 142 Úvodem je třeba uvést, že žalobkyni jakožto sdělovacímu prostředku pod stálou přímou či nepřímou kontrolou vedení Ruské federace bylo dočasně zakázáno vysílat obsah propagandy, kterou vedla s cílem zejména odůvodnit a podpořit vojenskou agresi Ruské federace proti Ukrajině, jak vyplývá z bodů 7 a 8 odůvodnění napadených aktů.

- 143 Tento dočasný zákaz vysílání představuje zásah do výkonu práva žalobkyně na svobodu projevu ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny, jak ostatně vyplývá z bodů 10 a 11 odůvodnění napadených aktů.
- 144 V tomto ohledu je třeba připomenout, jak bylo uvedeno v bodě 135 výše, že právo na svobodu projevu, kterého se dovolává žalobkyně a které je chráněno článkem 11 Listiny, může být omezeno, a to za podmínek stanovených v čl. 52 odst. 1 Listiny, v němž se uvádí, že „[k]aždé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod“ a dále že „[p]ři dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého“.
- 145 K tomu, aby byl zásah do svobody projevu v souladu s unijním právem, tak musí splňovat čtyři podmínky. Zaprvé musí být dotčené omezení „stanoveno zákonem“ v tom smyslu, že orgán Unie přijímající opatření, která mohou omezit svobodu projevu fyzické nebo právnické osoby, musí mít pro své jednání právní základ. Zadruhé musí dotčené omezení respektovat podstatu svobody projevu. Zatřetí musí skutečně odpovídat cíli obecného zájmu, který jako takový Unie uznává. Začtvrté musí být dotčené omezení přiměřené (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. června 2017, *Kiselev v. Rada*, T-262/15, EU:T:2017:392, body 69 a 84 a citovaná judikatura, a ze dne 13. září 2018, *VTB Bank v. Rada*, T-734/14, nezveřejněný, EU:T:2018:542, bod 140 a citovaná judikatura).
- 146 Tyto podmínky se v podstatě shodují s podmínkami stanovenými judikaturou ESLP, podle které lze zásah do výkonu práva na svobodu projevu považovat za odůvodněný z hlediska čl. 10 odst. 2 EÚLP pouze v případě, že byl „stanoven zákonem“, sleduje jeden nebo více legitimních cílů a je „nezbytný v demokratické společnosti“ k dosažení těchto cílů (v tomto smyslu viz ESLP, 7. června 2012, *Centro Europa 7 S.r.l. a Di Stefano v. Itálie*, CE:ECHR:2012:0607JUD003843309, bod 135).
- 147 Z toho vyplývá, že Rada mohla přijmout omezující opatření umožňující omezit svobodu projevu žalobkyně za předpokladu, že tato omezení dodržují podmínky uvedené výše, jež musí být splněny kumulativně, aby tato svoboda mohla být legitimně omezena (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 2017, *Kiselev v. Rada*, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 70 a citovaná judikatura).
- 148 Je tedy třeba ověřit, zda jsou dotčená omezující opatření stanovena zákonem, respektují podstatu svobody projevu, sledují cíl obecného zájmu a nejsou nepřiměřená, přičemž je však třeba upřesnit, že žalobkyně ve svých písemných vyjádřeních soustředila svoji argumentaci na poslední uvedenou podmínku.

K podmínce, podle které musí být každé omezení svobody projevu stanoveno zákonem

- 149 K otázce, zda dotčená omezení byla stanovena zákonem, je třeba uvést, že tato opatření jsou uvedena v aktech, které mají mimo jiné obecnou působnost a jasný právní základ v unijním právu, totiž v článku 29 SEU ve vztahu k napadenému rozhodnutí a článku 215 SFEU ve vztahu k napadenému nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 2017, *Kiselev v. Rada*, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 72 a citovaná judikatura, a ze dne 14. července 2021, *Cabello Rondón v. Rada*, T-248/18, EU:T:2021:450, bod 121). Tato ustanovení Smluv jsou pro dotčené osoby dostatečně předvídatelná, pokud jde o možnost jejich použití jako právního základu pro přijetí omezujících opatření, jež mohou porušit nebo omezit svobodu projevu (viz body 49 až 52 a 62 výše).

- 150 Co se týče požadavku předvídatelnosti, ESLP opakovaně upřesnil, že za „zákon“ ve smyslu čl. 10 odst. 2 EÚLP lze považovat pouze normu, která je formulována s dostatečnou přesností tak, aby jí dotčená osoba mohla přizpůsobit své chování. V rozsahu, který je přiměřený okolnostem případu, musí být takováto osoba – v případě potřeby s pomocí odborného poradenství – dokonce schopna předvídat důsledky, které mohou z určitého aktu vyplývat. Tyto důsledky nemusí být nutně předvídatelné s absolutní jistotou. Sám o sobě tak není v rozporu s požadavkem předvídatelnosti zákon, který sice přiznává široké posuzovací pravomoci, ale zároveň dostatečně jasně upřesňuje jejich rozsah a podmínky výkonu vzhledem k sledovanému legitimnímu cíli tak, aby byla jednotlivci poskytnuta přiměřená ochrana proti svévoli (viz ESLP, 5. dubna 2022, NIT S. R. L. v. Moldavská republika, CE:ECHR:2022:0405JUD002847012, bod 159 a citovaná judikatura).
- 151 S ohledem na široké posuzovací pravomoci Rady při přijímání omezujících opatření (viz bod 52 výše) bylo v projednávané věci předvídatelné, že vzhledem k významné roli sdělovacích prostředků, především těch audiovizuálních, v současné společnosti mohou být na rozsáhlou mediální podporu vojenské agrese Ruské federace vůči Ukrajině, která je vedena v pořadech vysílaných v televizi a na internetu sdělovacím prostředkem plně financovaným z rozpočtu ruského státu, uplatněna omezující opatření spočívající v zákazu vysílat propagandu podporující tuto agresi (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 2017, Kiselev v. Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 76).
- 152 Za těchto okolností je třeba podmínku, že omezení svobody projevu musí být stanoveno zákonem, považovat v projednávaném případě za splněnou.

K respektování podstaty svobody projevu

- 153 Je třeba ověřit, zda povaha nebo rozsah dočasného zákazu vysílat obsah žalobkyně představuje zásah do podstaty svobody projevu.
- 154 V projednávané věci je nutno konstatovat, že dotčená omezující opatření mají dočasnou a vratnou povahu. Z článku 9 rozhodnutí 2014/512 v platném znění totiž vyplývá, že se toto rozhodnutí použije do 31. července 2022 a je průběžně přezkoumáváno (viz bod 28 výše). K zachování dotčených omezujících opatření po 31. červenci 2022 bude nutné, aby Rada přijala nové rozhodnutí a nové nařízení.
- 155 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, vyplývá ze znění poslední části bodu 10 odůvodnění napadených aktů vykládaného ve světle požadavku co nejvíce omezit zásah do svobody projevu žalobkyně, že k zachování dotčených omezujících opatření po 31. červenci 2022 musí být kumulativně splněny dvě podmínky. Tato opatření totiž mohou být zachována, dokud nebude ukončena agrese vůči Ukrajině a dokud Ruská federace a její přidružené sdělovací prostředky neukončí propagandistické akce proti Unii a jejím členským státům. Vzhledem k tomu, že se jedná o dvě kumulativní podmínky, platí, že pokud by jedna z nich přestala být splněna, nebyl by již důvod zachovat dotčená opatření. Žalobkyně tedy nemůže tvrdit, že se mají uplatňovat bez časového omezení, jež by Rada předem stanovila.
- 156 Kromě toho je třeba poznamenat, že napadené akty nebrání veškeré činnosti, která je vlastní svobodě informací a projevu. Jak totiž bylo uvedeno v bodě 11 odůvodnění napadených aktů, dočasný zákaz vysílání, který byl žalobkyni uložen, jí nebrání vykonávat v Unii jiné činnosti než vysílání, jako je například provádění šetření a vedení rozhovorů. Je tedy možné tvrdit, jak to učinila

Rada, že žalobkyně a její novináři jsou nadále oprávněni vykonávat určité činnosti spojené se svobodou informací a projevu a uvedený zákaz v zásadě nemůže žalobkyni bránit ve výkonu jiných činností, které případně mohou vytvářet její příjem.

- 157 Navíc je třeba uvést, jak to učinila Rada, že napadené akty nezakazují žalobkyni vysílat její obsah mimo Unii, včetně zemí, ve kterých se používá francouzský jazyk, takže dotčená omezující opatření nezasahují do jejího práva vykonávat svobodu projevu mimo Unii (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 2017, *Kiselev v. Rada*, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 123 a citovaná judikatura). Žalobkyni v konečném důsledku nebylo bráněno v tvorbě pořadů a redakčního obsahu ani v jeho prodeji subjektům, na které se dotčená opatření nevztahují, včetně TV Novosti a jiných sdělovacích prostředků skupiny RT usazených ve třetích zemích, které by tedy mohly vysílat tento obsah mimo Unii.
- 158 Pokud jde dále o argument vycházející z rozhodnutí CCIJP zamítnout každou novou žádost o novinářský průkaz podanou novináři pracujícími pro žalobkyni, je třeba uvést, že toto zamítnutí je přímým důsledkem jednostranného rozhodnutí uvedené komise, jehož přijetí nevyplývá z napadených aktů a navíc proti němu byla podána žaloba, kterou v současné době projednávají příslušné francouzské soudy. Žalobkyně tudíž nesprávně tvrdí, že nemožnost jejich novinářů vykonávat své povolání na francouzském území je důsledkem přijetí napadených aktů.
- 159 Z těchto důvodů je třeba dospět k závěru, že povaha a rozsah dotčeného dočasného zákazu respektují podstatu svobody projevu a nezpochybují tuto svobodu jako takovou.

K sledování cíle obecného zájmu, který jako takový Unie uznává

- 160 Pokud jde o podmínku sledování cíle obecného zájmu, který jako takový Unie uznává, je třeba konstatovat, jak to učinila Rada a jak vyplývá z bodů 1 až 10 odůvodnění napadených aktů, že Rada se prostřednictvím dotčených omezujících opatření snaží sledovat dvojí cíl.
- 161 Jak je uvedeno v bodech 6 až 8 odůvodnění napadených aktů, Rada usiluje o ochranu veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti Unie, jež jsou ohroženy systematickou mezinárodní propagandistickou kampaní vedenou Ruskou federací, která tak činí prostřednictvím sdělovacích prostředků pod přímou či nepřímou kontrolou jejího vedení a s cílem destabilizovat sousední země, Unii a její členské státy a podporovat vojenskou agresi vůči Ukrajině, což odpovídá jednomu z cílů společné zahraniční a bezpečnostní politiky. Přijetí omezujících opatření vůči sdělovacím prostředkům, které se podílejí na takovýchto propagandistických akcích, je totiž v souladu s cílem stanoveným v čl. 21 odst. 2 písm. a) SEU chránit hodnoty, základní zájmy, bezpečnost a celistvost Unie.
- 162 Kromě toho, jak již bylo uvedeno v bodě 56 výše, jelikož propaganda a dezinformační kampaně jsou schopny podkopat základy demokratických společností a nedílně patří mezi způsoby vedení moderní války, spadají dotčená omezující opatření rovněž do rámce plnění cílů, zejména mírových, které Unii ukládá čl. 3 odst. 1 a 5 SEU.
- 163 Jak dále zdůrazňuje Rada, dotčená omezující opatření spadají mezi cíle sledované celkovou strategií Unie pro rychlou, jednotnou, odstupňovanou a koordinovanou reakci prostřednictvím přijetí omezujících opatření (viz body 12, 17 a 19 výše), jejichž konečným cílem je vyvinout co největší tlak na ruské orgány, aby ukončily akce a politiky destabilizující Ukrajinu, jakož i vojenskou agresi vůči této zemi. Z tohoto hlediska jsou předmětná omezující opatření v souladu s cílem stanoveným v čl. 21 odst. 2 písm. c) SEU, kterým je zachovávat mír, předcházet konfliktům

a posilovat mezinárodní bezpečnost v souladu s cíli a zásadami Charty Organizace spojených národů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 2017, Kiselev v. Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 81).

- 164 Je třeba poznamenat, jak to učinili někteří vedlejší účastníci, že dotčená omezující opatření lze chápat jako akt subjektu mezinárodního práva, který byl uskutečněn mírovými prostředky, jež má Unie k dispozici, a za účelem dosažení cílů stanovených v čl. 3 odst. 5 SEU, v reakci na agresí představující porušení čl. 2 odst. 4 Charty Organizace spojených národů, a v důsledku toho i *erga omnes* povinností stanovených mezinárodním právem.
- 165 Existence takového porušení byla navíc potvrzena rezolucí Valného shromáždění OSN ze dne 2. března 2022 nazvanou „Agrese vůči Ukrajině“ (A/ES-11/L.1). S odkazem na rezoluci 377 A(V) ze dne 3. listopadu 1950, nazvanou „Spojení pro mír“, a jelikož Rada bezpečnosti nebyla schopna z důvodu nedostatku jednomyslnosti mezi jejími stálými členy zhostit se své hlavní povinnosti v oblasti udržování mezinárodního míru a bezpečnosti, Valné shromáždění Organizace spojených národů v ní co nejdůrazněji vyjádřilo politování nad agresí Ruské federace vůči Ukrajině, která představuje porušení čl. 2 odst. 4 Charty Organizace spojených národů, a požadovalo, aby Ruská federace okamžitě ukončila použití síly vůči Ukrajině a okamžitě, úplně a bezpodmínečně stáhla všechny své ozbrojené síly z území Ukrajiny za mezinárodně uznanou státní hranici. Valné shromáždění rovněž připomnělo povinnost všech států stanovenou v článku 2 Charty Organizace spojených národů, totiž zdržet se ve svých mezinárodních stycích hrozby silou nebo použití síly proti územní celistvosti nebo politické nezávislosti kteréhokoli státu, anebo jakýmkoli jiným způsobem, který je neslučitelný s cíli Organizace spojených národů, a řešit své mezinárodní spory pokojnými prostředky. Konstatovalo, že ruské vojenské operace vedené na svrchovaném území Ukrajiny dosahují rozsahu, jaký Evropa nezažila po celá desetiletí, a dospělo k závěru, že je třeba urychleně jednat, aby současná generace byla ochráněna před metlou války. Vyzvalo Ruskou federaci, aby okamžitě ukončila použití síly vůči Ukrajině a zdržela se jakékoli protiprávní hrozby silou nebo použití síly vůči kterémukoli členskému státu. Ve výroku této rezoluce Valné shromáždění mimo jiné znovu zdůraznilo úsilí, které generální tajemník, členské státy a mezinárodní organizace vynaložily na řešení současné situace, jakož i humanitární a uprchlické krize způsobené napadením Ukrajiny Ruskou federací.
- 166 Jak správně zdůrazňuje Rada, ukončit válečný stav a porušování mezinárodního humanitárního práva, které válka může způsobit, odpovídá rovněž cíli obecného zájmu, který je pro mezinárodní společenství prvořadý (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. července 1996, Bosphorus, C-84/95, EU:C:1996:312, bod 26).
- 167 Podmínka týkající se sledování cíle obecného zájmu je proto v projednávané věci splněna.

K přiměřenosti dotčených omezujících opatření

- 168 Pokud jde o přiměřenost dotčených omezení, je třeba připomenout, že zásada proporcionality vyžaduje, aby omezení práv a svobod zakotvených v Listině, která mohou obsahovat zejména akty unijního práva, nepřekračovala meze toho, co je vhodné a nezbytné ke splnění sledovaných legitimních cílů nebo potřeby ochrany práv a svobod druhého, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi více vhodnými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a nepříznivé následky způsobené tímto opatřením nesmějí být nepřiměřené vzhledem k sledovaným cílům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. dubna 2022, Polsko v. Parlament

a Rada, C-401/19, EU:C:2022:297, bod 65 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 15. června 2017, Kiselev v. Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 87 a citovaná judikatura).

- 169 K posouzení přiměřenosti dotčených omezujících opatření je tedy třeba nejprve ověřit, zda důkazy předložené Radou mohou odůvodnit závěr, který Rada učinila ohledně kontroly nad žalobkyní a vysílaného obsahu, a následně zda jsou dotčená omezující opatření vhodná a nezbytná k dosažení cílů obecného zájmu sledovaných Unii.

– *K relevanci a dostatečnosti důkazů předložených Radou*

- 170 Úvodem je třeba připomenout, že při přezkumu legality důvodů, na kterých se zakládá rozhodnutí o zápisu jména určité osoby na seznam osob, vůči nimž jsou namířena omezující opatření, nebo o jejím ponechání na tomto seznamu, se unijní soud ujistí o tom, že se toto rozhodnutí, které má ve vztahu k ní charakter individuálního rozhodnutí, opírá o dostatečně pevný skutkový základ. Je proto třeba ověřit skutečnosti uváděné v odůvodnění, ze kterého dané rozhodnutí vychází, tak aby se soudní přezkum neomezil na posouzení abstraktní pravděpodobnosti uváděných důvodů, ale aby se zaměřil na otázku, zda jsou tyto důvody, nebo alespoň jeden z nich, který je sám o sobě považován za dostatečnou oporu tohoto rozhodnutí, podloženy dostatečně přesným a konkrétním způsobem (rozsudky ze dne 21. dubna 2015, Anboubá v. Rada, C-605/13 P, EU:C:2015:248, bod 45, a ze dne 15. června 2017, Kiselev v. Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 62).
- 171 Zaprvé je třeba určit, zda Rada mohla právem považovat žalobkyni za sdělovací prostředek pod stálou přímou či nepřímou kontrolou vedení Ruské federace.
- 172 Ze spisu předně vyplývá, a žalobkyně to nezpochybňuje, že její základní kapitál, stejně jako základní kapitál ostatních kanálů skupiny RT, vlastní sdružení TV Novosti založené podle ruského práva, které je v podstatě zcela financováno z ruského státního rozpočtu (viz bod 2 výše), což na jednání potvrdila i sama žalobkyně. Ze spisu rovněž vyplývá, že toto sdružení bylo založeno v roce 2005 státní tiskovou agenturou RIA Novosti, která byla v roce 2013 zrušena rozhodnutím o převodu jejího majetku na novou státní mezinárodní tiskovou agenturu Rossiya Segodnya. Jak zdůraznila Rada, z opakovaných prohlášení šéfredaktorky skupiny RT, která je takto představována na internetových stránkách žalobkyně, dále vyplývá, že skupina RT je informačním orgánem ruského státu, „mezinárodním programem reprezentujícím zemi“, jehož úkolem je zejména získat početné publikum v zemích, ve kterých mohou její kanály vysílat, a v kritických okamžicích, jako například v době války, být využíván jako „informační zbraň“ proti západnímu světu. V této souvislosti byla činnost skupiny RT v podstatě přirovnána k činnosti ruského ministerstva obrany. V tomto ohledu je třeba rovněž konstatovat, že šéfredaktorka skupiny RT sice formálně není ředitelkou žalobkyně, avšak z několika jejích prohlášení, jež Rada založila do spisu ve věci, vyplývá, že o novinářích žalobkyně systematicky hovoří jako o „svých“ novinářích. Při jednání navíc žalobkyně k dotazu Tribunálu uvedla, že TV Novosti nakupuje její redakční produkty nezávisle na jejich obsahu a rovněž jí dodává audiovizuální materiály, jako jsou dokumenty a reportáže, které jsou vyráběny pro všechny kanály skupiny RT. Ze spisu ve věci konečně vyplývá, že prezident Ruské federace prohlásil, že „RT nemůže neodrážet postoje oficiálních mocenských orgánů k tomu, co se děje v [jejich] zemi a v zahraničí“, a dále když zvažoval návštěvu provozovny žalobkyně, že „existuje-li taková obava, že tento sdělovací prostředek ovlivňuje mysl, znamená to, že v této soutěži zvítězili“.

- 173 V replice žalobkyně pouze zopakovala, že i když různé kanály RT patří do stejné skupiny a mají společné některé hodnoty, je zcela nezávislá a má kontrolu nad svou redakční linií. Nepředložila však žádný důkaz týkající se předpisového a institucionálního rámce, kterým se řídí činnost ruských subjektů Rossiya Segodnya a TV Novosti, jenž by prokázal její redakční nezávislost a institucionální autonomii ve vztahu k těmto subjektům. Když byla na tyto skutečnosti výslovně tážána na jednání, nebyla schopna vysvětlit, zda lze její redakční nezávislost a institucionální autonomii ve vztahu ke skupině RT odvodit ze zákonů, či alespoň jiných aktů veřejné moci.
- 174 Z toho vyplývá, že Rada předložila soubor dostatečně konkrétních, přesných a shodujících se nepřímých důkazů, jež prokazují, že žalobkyně byla pod stálou přímou či nepřímou kontrolou vedení Ruské federace.
- 175 Zadruhé je třeba určit, zda se Rada mohla oprávněně domnívat, že se žalobkyně zapojila do soustavných a koordinovaných propagandistických akcí, které jsou zaměřeny na občanskou společnost v Unii a sousedních zemích s cílem zejména odůvodnit a podpořit agresi Ruské federace vůči Ukrajině.
- 176 V projednávané věci je třeba uvést, že na podporu napadených aktů předložila Rada určité množství důkazů, jež jsou všechny starší než uvedené akty a jsou veřejně dostupné.
- 177 Zprvce z těchto důkazů vyplývá, že v době před zahájením vojenské agrese vykonávala žalobkyně činnosti, jejichž účelem bylo podporovat akce a politiky ruské vlády destabilizující Ukrajinu, a to prostřednictvím článků zveřejněných na jejích internetových stránkách a rozhovorů, jež měly zejména sklon prezentovat nasazení ruských ozbrojených sil jako preventivní činnost zaměřenou na obranu samozvaných republik Doněcko a Luhansko. V článku ze dne 21. února 2022, ve kterém bylo zopakováno vyjádření ruského ministra zahraničních věcí, jenž obvinil „Západ“ z „vytváření nepřekonatelných rozporů mezi Ruskem a NATO“, se rovněž uvádí, že „Američané neustále opakují [...], že Rusko se ‚chystá‘ napadnout Ukrajinu, [přičemž] Moskva tento předpoklad důrazně vyvrací a obviňuje Západ z toho, že se snaží rozjitřit situaci“, a dále že „situace na východě Ukrajiny se v posledních dnech vážně zhoršila [a] neznámá střela vypálená z ukrajinského území zcela zničila stanoviště pohraniční stráže FSB Ruské federace“. O několik týdnů dříve, dne 1. prosince 2021, zveřejnila žalobkyně na YouTube video obsahující výroky šéfa ruské diplomacie, podle kterého „Rusko nevyklučuje, že se Ukrajina s podporou Západu rozhodne zapojit do vojenského dobrodružství“. V článku ze dne 24. ledna 2022, který informuje o „etnických čistkách“ prováděných Ukrajinou na Donbase, se uvádí: „Nezapomeňte, že Doněcká a Luhanská oblast jsou ruské oblasti, které Ukrajině daroval Lenin a bolševici.“ Článek ze dne 12. února 2022 obsahuje videozáznam, na němž vystupující, jež byla představena jako hostující profesorka Moskevské státní univerzity, tvrdí, že na ukrajinské straně fronty se objevilo množství džihadistických skupin a je třeba se obávat provokací. V článku ze dne 21. února 2022 se uvádí, že „hrozící zvěrstva“ prováděná ukrajinskou armádou ohrožují rusky hovořící obyvatelstvo Donbasu. V rozhovoru ze dne 22. února 2022 politický analytik tvrdí, že Spojené státy vedou propagandu, „která vytváří imaginární válku“, a mají „zhoubný vliv, který ohrožuje bezpečnost Ruska na jeho vlastních hranicích, zatímco se tváří, že přicházejí na pomoc malému chudému národu“.
- 178 Zadruhé z pořadů vysílaných na televizních programech žalobkyně od 24. února 2022, kdy došlo k vojenské agresi vůči Ukrajině, do 27. února 2022 vyplývá, že po zahájení vojenské agrese žalobkyně i nadále opakovala oficiální stanoviska orgánů Ruské federace, podle kterých představuje tento útok, v souladu s projevem ruského prezidenta ze dne 24. února 2022,

„speciální operaci“, preventivní, obrannou a omezenou akci vyvolanou západními zeměmi, agresivním přístupem NATO a ukrajinskými provokacemi, jejímž cílem je obrana samozvaných republik Doněcko a Luhansko.

- 179 V tomto ohledu je třeba věnovat zvláštní pozornost výrazům, které byly v těchto pořadech použity, způsobu, jakým byla tato prohlášení formulována, a kontextu, ve kterém byly uvedené pořady vysílány, tedy kontextu probíhající války.
- 180 Dopoledne dne 24. února 2022, tj. první den ruského útoku, byly probíhající vojenské operace některými vystupujícími v těchto televizních pořadech představovány jako „obránná činnost“ Ruské federace. Konkrétně jeden z hostů, představený jako politolog, opakovaně tvrdil, že ruská reakce je „obránná“ a „omezená“ a že válka na Donbase je výsledkem manipulace ze strany „Západu“, což doplnil slovy: „Podívejme se na skutečné viníky objektivně, jsou to pouze NATO a jeho ukrajinské loutky.“ Tento host také uvedl, že území Donbasu musí být rychle osvobozeno z „područí vojenského režimu v Kyjevě“ a že současné vojenské operace jsou zaměřeny výhradně na obnovení obou separatistických republik na Donbase a obnovení klidu na ruských hranicích. Mimo jiné prohlásil: „Na rozdíl od toho, co nám chce namluvit západní propaganda, Rusko nemá v úmyslu vést válku s Ukrajinou a anektovat ji.“ V rámci svého vstupu jiný host ve stejném pořadu uvedl: „[Nejedná] se samozřejmě o invazi, jak se pokoušely prokázat anglosaské komunikační agentury a komunikační agentury Evropské unie a NATO, jde o zajištění bezpečnosti donbaských republik, jak se ukáže, [...] o osvobození donbaských občanů, uvidíme, jak občané Donbasu radostně uvítají ruské vojáky, neboť od roku 2014 je Donbas vystaven ukrajinskému bombardování.“ Podle tohoto hosta nejde o „útočnou válku“, ale o obrannou válku vedenou s cílem zabezpečit své území a jeho okolí“. Tento host dále uvedl: „[N]ebezpečí spočívá v tom, že Ukrajina bude ‚v područí NATO‘, neboť tato komunikační kampaň, jejímž cílem je ukázat Rusko jako agresora, umožňuje vyhnout se vyjednávání [...] a trvale poskytovat zbraně Ukrajině, čímž se zvyšuje nebezpečí eskalace a útoku Ukrajiny na území Donbasu. [...] Nezávislé republiky požádaly Rusko o pomoc.“ Jiný host, který byl představen jako politický analytik, stále ještě týž den dopoledne uvedl, že „navzdory návrhům na řešení, které Moskva zaslala, [...] navzdory diplomacii, je dnes po osmi letech válka jediným řešením, které Moskva našla“. Z těchto pořadů vyplývá, jak uvádí Rada, že jednotliví vystupující poukazovali na provokace, jimž byla Ruská federace dlouhodobě vystavena, což mělo legitimizovat vojenský útok, a na skutečnost, že vypuknutí konfliktu je třeba propojit s jednáním západních zemí a údajnými ukrajinskými provokacemi.
- 181 Odpoledne dne 24. února 2022 několik hostů i nadále hovořilo o ruské ofenzivě jako o obranném a preventivním aktu Ruské federace. Rovněž bylo poznamenáno, že k vypuknutí konfliktu došlo v důsledku činnosti západních zemí a ukrajinských provokací. Jeden novinář, představený jako konzultant v oblasti strategického zpravodajství, prohlásil, že „Ukrajina je výtvozem Ruska“. Jeden z vystupujících, představený jako politolog, odborník na Spojené státy, uvedl: „[N]a Ukrajině je mnoho územních problémů, je to země, která měla velké potíže se skutečně sjednotit, federalizovat, což je třeba říci, a ještě dnes, když zmíníme Podněstří, když zmíníme Donbas, nebo dokonce Krym, jsou to území, která usilují o to, aby se stala součástí Ruské federace, ať se nám to líbí, nebo ne, a tento proces je třeba vzít v úvahu, abychom pochopili všechny základní procesy, včetně ruského vojenského vměšování.“ Jiný analytik uvedl: „[Z]cela jasně jde o otázku ochrany samozvaných donbaských republik a zabránění ukrajinskému státu, aby ve vztahu k těmto dvěma entitám pokračoval v budoucnu v politice [...], která spočívá v jejich nepřetržitém bombardování po dobu posledních osmi let, takže jde vlastně o neutralizaci schopností současného ukrajinského režimu působit újmou.“ Podle tohoto analytika „je ochrana Donbasu velmi důležitá, a [jak] řekl prezident Putin, jde o neutralizaci Ukrajiny, kterou Moskva vnímá jako nepřátelský subjekt“.

Dodal, že „je zde vůle urovnat spor, který se nepodařilo vyřešit jednáním, a to z velké části vinou Ukrajiny a jejích západních sponzorů [...], a Rusko se tedy rozhodlo začít jednat a použít sílu“, a dále že „pro Rusko je důležité obnovit určitou podobu územního uspořádání, která zohledňuje přítomnost významné ruský hovořící menšiny“. Jiný host, představený jako konzultant v oblasti strategického zpravodajství, uvedl: „[M]noho lidí považuje to, co se děje, za agresi, já to považuji spíše za obranu. [... V] dohodách z roku 1991 se Spojené státy zavázaly, že nedojde k rozšíření NATO na východ, avšak to, co se dnes děje, zejména touha Ukrajiny vstoupit do NATO, svědčí o opaku.“ Podle tohoto hosta: „[P]okud existují separatistické tužby, které mohou Rusku pomoci zabrat malý kousek území, jedná dnes v rámci jakési prevence, zabezpečení se, což do jisté míry ospravedlňuje vše, co vidíme.“

182 Dne 25. února 2022 dopoledne jeden z hostů, který byl představen jako šéfredaktor srbského časopisu, v rámci svého vstupu uvedl, že existuje paralela mezi situací na Ukrajině a situací v Srbsku před 30 lety. Poukázal na „vyhnání 250 000 Srbů z Chorvatska“, na skutečnost, že jejich „tehdejší prezident Milošević byl označen za nového Hitlera“ a hovořil o „genocidě [...], kterou připravila kyjevská vláda s podporou Spojených států, a dokonce i Bruselu“. Během téhož dopoledne opět vystoupila osoba představená jako hostující profesorka Moskevské státní univerzity, která znovu poukazovala na ruskou ofenzivu na Ukrajině jako na akt obrany a prevence. Podle ní: „[Cílem této ofenzívy je] demilitarizace Ukrajiny, protože Ukrajina byla v poslední době ‚přemilitarizována‘ zeměmi NATO, ačkoli není jejich členem, a také její denacifikace, protože všechny struktury jsou od ‚Majdanu‘ v roce 2014 infiltrovány neonacistickými skupinami [...] země, ve které je korupce na nebývalé úrovni a která je řízena ze zahraničí, bylo by zcela nebezpečné ponechat ji v tomto stavu, pro její obyvatele, pro Evropu, nejen pro Rusko [...], takže přímým cílem je demilitarizovat zemi a umožnit obyvatelstvu, jak bylo řečeno, určit si směr, kterým se chtějí ubírat, a ne který jim byl po roce 2004 vnucen několika po sobě jdoucími ‚Majdany‘.“ Podle tohoto hosta: „[P]roblémem je obecně vládnutí a ideologická orientace oficiální ukrajinské vlády [...] za válečné hrdiny uznali lidi, kteří byli na straně nacistů [...] když dojde na glorifikaci nacistických hrdinů, kteří masakrovali civilní obyvatelstvo a byli součástí tehdejší německé armády, je zde přece jen velmi vážný problém týkající se mezinárodní bezpečnosti, protože přece jen je Ukrajina na prahu U[nie].“ Rovněž uvedla: „Je důležité rozlišovat mezi politickou a právní stránkou; politicky je to vždy sporné, protože v politickém rámci jsme v právu silnějšího, mezinárodní společenství považuje za zcela legitimní bombardovat bývalou Jugoslávii [...], na druhé straně [...] skutečnost, že Rusko chce osvobodit obyvatelstvo, které je pod jhem extremistické vlády, to [do ní] nepatří [...] pokud se mezinárodní společenství rozhodne bránit nacistický režim na svém prahu, je to jeho volba, nemorální, nelidská [...]; z právního hlediska je otázkou, do jaké míry mají doněcké oblasti právo na nezávislost[;] k tomu je třeba si uvědomit, že na jedné straně existuje právo státu na obranu a ochranu jeho územní celistvosti, ale k tomu je nezbytné, aby stát existoval; avšak stát právně existuje, když jsou jeho právní předpisy globálně a obecně uplatňovány a jsou účinné na celém území [...]; můžeme skutečně říci, že ukrajinský stát existuje? Pokud budeme uvažovat o demokratickém právním státě, jak jej v každém případě mezinárodní společenství, alespoň teoreticky, uznává a prosazuje, pak ukrajinský stát neexistuje. Na základě toho je zcela normální, že Doněcko a Luhansko žádají o ochranu [...], je normální, že Rusko právně zasahuje, aby právě těmto obyvatelům umožnilo obnovit stát.“ A dodává: „[Ú]zemní celistvost můžeme mít jen tehdy, pokud existuje stát, jakmile stát neexistuje, je zde právo národů na sebeurčení, buď jedno, nebo druhé; ukrajinský stát byl poprvé zničen, narušen v roce 2004 [...] následně byl zničen v roce 2014 [...]; žádný stát tedy neexistuje a od tohoto okamžiku nemůže existovat ani územní celistvost.“

- 183 Dne 25. února 2022 odpoledne jeden z hostů, který byl představen jako geopolitolog a vyučující na Ženevské univerzitě (Švýcarsko), prohlásil: „Jde o policejní operaci [...], a Rusové tedy určitým způsobem dělají pořádek, a v tomto ohledu se to velmi liší od invaze jako takové [...]. Je třeba uvažovat o] novém vymezení hranic, které jsme stanovili po pádu SSSR.“ Na tyto výroky nikdo nereagoval, ani novinář, který pořad uváděl. Jiný host, představený jako odborník na geostrategii, mimo jiné uvedl: „[S]trategií USA je obklíčit Rusko a nakonec ho nechat zmizet. Téměř se jim to podařilo za vlády Jelcina a potom se Rusko opět vzpřímlilo.“ Na závěr uvedl, že pro Rusko je Ukrajina „strategickou zemí, která v žádném případě nesmí vstoupit do NATO, tj. do nepřátelské organizace [, a] to, co se děje, je tedy normální a prohlášení mluvčího Kremlu jsou zcela legitimní“.
- 184 Dne 26. února 2022 odpoledne jistý pozvaný novinář hovořil o existenci „rusofobních“ nálad ve Francii a Ruskou federaci označil za aktéra přístupného jednáním, přičemž zmínil dlouhodobou otevřenost Ruské federace k jednáním o zavedení demilitarizované nárazníkové zóny na Ukrajině. Hosté pozvaní do vysílání trvali na tom, že příčinou vojenské agrese Ruské federace jsou postoj evropských zemí a situace na Donbase.
- 185 Konečně v neděli 27. února 2022 se několik hostů i nadále vyjadřovalo o vojenské agresi jako o legitimním zásahu, jehož cílem je chránit samozvané donbaské republiky a reagovat na západní hrozbu, přičemž poukazovali mimo jiné na manipulaci ze strany Spojených států, a to i v případě uvalení sankcí na Ruskou federaci. Konkrétně zvláštní zpravodaj na Donbase (informační štítek napravo od jeho podobizny byl opatřen nápisem „Doněck. Doněcká republika“) během dopoledne uvedl, že „místní úřady se obávají, že ukrajinské ozbrojené síly zaútočí na ropné sklady, jak tomu bylo v případě Luhanské oblasti“. Odpoledne jeden z pozvaných novinářů, který byl ve studiu přítomen, představený jako konzultant v oblasti strategického zpravodajství, uvedl na dotaz novináře následující: „Žádné alternativy dialogu neexistují především proto, že i když je tato ruská invaze na Ukrajinu vnímána jako agrese, jako protiprávní čin, může být obestřena i jistou formou legitimacy, neboť Rusko může své zapojení odůvodnit odkazem na výzvu obyvatelstva, které na Donbase žije a hovoří rusky.“ Téhož dne odpoledne byla odvysílána jednostranná reportáž o situaci na Donbase, která byla natočena před agresí vůči Ukrajině a v podstatě svědčila o výhradně proruských náladách v samozvaných donbaských republikách. Ve výpovědích dotazovaných obyvatel i ve výpovědi samotné novinářky, která v reportáži vystupovala, byla Ukrajina prezentována téměř výlučně jako stát-agresor, který je sám zodpovědný za bombardování Donbasu. Stanovisko ukrajinských orgánů či mezinárodní spory ohledně totožnosti mocností, které se do bombardování Donbasu zapojily, nebyly vůbec zmíněny.
- 186 Na základě důkazů zkoumaných v bodech 180 až 185 výše tak Rada mohla mít důvodně za to, že žalobkyně vysílala pořady, ve kterých byly události týkající se vojenské agrese proti Ukrajině vykládány ve prospěch této agrese a ve prospěch prohlášení, které o ní učinili političtí představitelé Ruské federace, včetně otázky existence bezprostřední hrozby agrese ze strany Ukrajiny a NATO (viz body 180 až 182 výše), a použité výrazy byly podobné, či dokonce stejné jako výrazy používané ruskými vládními orgány, jako jsou odkazy na „zvláštní vojenskou operaci“, „policejní operaci“ nebo „obrannou a preventivní akci Ruské federace“, nikoliv na „válku“ (viz body 178, 180 a 181 výše).
- 187 Konkrétně z bodů 180 až 185 výše vyplývá, že značný prostor byl v pořadech žalobkyně poskytnut externím komentátorům, které pozvala redakce programu, jež znala jejich zaměření, a kteří měli sklon ospravedlňovat vojenskou agresi proti Ukrajině, přičemž moderátoři ve studiu na jejich tvrzení zpravidla nereagovali. I když jejich názory byly někdy doplněny o jiné názory různých vystupujících, nepostačuje to k vyvážení výroků hojně podporujících vojenskou agresi proti Ukrajině. V tomto ohledu je třeba připomenout, že má-li vydavatel pravomoc určovat redakční

linii, potom podle ESLP nepřímou sdílí „povinnosti a odpovědnost“, které mají redaktoři a novináři při shromažďování informací a jejich šíření mezi veřejnost, což je úloha, jejíž význam narůstá v situacích konfliktu a napětí (v tomto ohledu viz ESLP, 8. července 1999, Sürek v. Turecko (č. 1), CE:ECHR:1999:0708JUD002668295, bod 63).

- 188 Rada se tedy mohla oprávněně domnívat, že jednotlivé výše uvedené důkazy představují soubor dostatečně konkrétních, přesných a shodujících se nepřímých důkazů, které mohou prokázat, že žalobkyně před přijetím dotčených omezujících opatření aktivně podporovala destabilizační a agresivní politiku Ruské federace vůči Ukrajině, jež nakonec vedla k rozsáhlému vojenskému útoku, a dále že žalobkyně mimo jiné šířila informace odůvodňující vojenskou agresi proti Ukrajině, jež mohou představovat významné a přímé ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti v Unii.
- 189 Dokumenty a videozáznamy, které žalobkyně založila do spisu ve věci, tento závěr nezpochybnují. Není nezbytné rozhodovat o přípustnosti těchto důkazů, kterou Rada zpochybňovala z důvodu porušení čl. 76 písm. d) jednacího řádu, neboť žalobkyně vždy jen obecně odkázala na přílohy k replice, ale je třeba uvést, že dotčené záběry jsou často zkrácené, pouze výjimečně odrážejí realitu ozbrojeného konfliktu, nejsou nutně zasazeny do kontextu nebo jsou v některých případech vysílány v jiných časech, než byla vysílána prohlášení uvedená v bodech 180 až 185 výše. Takovéto záběry samy o sobě nemohou prokázat, že žalobkyní zpracované informace o probíhající válce byly celkově vyvážené (viz bod 187 výše), a to v souladu se zásadami v oblasti „povinností a odpovědností“ audiovizuálních sdělovacích prostředků, jak jsou stanoveny v judikatuře ESLP uvedené v bodech 136 až 140 výše. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že s určitými informacemi zacházela stejně jako jiné sdělovacími prostředky a stejně používala i určité výrazy, důkazy předložené na podporu tohoto tvrzení neprokazují, že by sdělovací prostředky, na které se odvolává, systematicky vysílaly obsah, jaký je uveden v bodech 180 až 185 výše.
- 190 Z některých z těchto videozáznamů navíc vyplývá, že během vysílání záběrů, které se týkaly Doněcké a Luhanské oblasti, v období od 24. do 27. února 2022, bylo na informačních štítcích napsáno „Doněcko. Doněcká republika“ a „Luhansko. Luhanská republika“. Stačí přitom uvést, že za nezávislé „republiky“ označuje tato území, která jsou součástí Ukrajiny, Ruská federace, jež ostatně uznala jejich svrchovanost a nezávislost (viz bod 10 výše), což svědčí o zaujatosti informací, jejichž cílem je šířit propagandu pocházející od Ruské federace.
- 191 S ohledem na všechny tyto úvahy žalobkyně neprokázala, že se Rada dopustila nesprávného posouzení skutkového stavu, když měla za to, že se v podstatě jedná o sdělovací prostředek pod stálou kontrolou vedení Ruské federace a že prostřednictvím svých programů šířila soustavná a koordinovaná prohlášení určená občanské společnosti v Unii s cílem odůvodnit a podpořit agresi Ruské federace vůči Ukrajině, která je v rozporu s mezinárodním právem a Chartou Organizace spojených národů. Rovněž neprokázala, že se Rada dopustila nesprávného posouzení, když tyto výroky kvalifikovala jako propagandistické akce podporující uvedenou agresi, jak vyplývá z bodu 7 odůvodnění napadených aktů.

– *K přiměřenosti omezení*

- 192 Je třeba ověřit, zda jsou dotčená omezující opatření přiměřená k dosažení cílů obecného zájmu, které Unie sleduje.

- 193 V tomto ohledu je třeba mít za to, že vzhledem k široké posuzovací pravomoci, kterou měla Rada v této oblasti (viz bod 52 výše), se Rada mohla oprávněně domnívat, že dotčená omezující opatření zaměřená na sdělovací prostředky, nad nimiž Ruská federace vykonává kontrolu a které se dopouštějí propagandy ve prospěch vojenské invaze na Ukrajinu, mohou ochránit veřejný pořádek a bezpečnost Unie, jakož i zachovat integritu demokratické diskuze v rámci evropské společnosti, mír a mezinárodní bezpečnost.
- 194 V projednávaném případě je třeba uvést, že dočasný zákaz šíření obsahu žalobkyně, který je součástí rychlé, jednotné, odstupňované a koordinované reakce zavedené řadou omezujících opatření, představuje rovněž vhodné opatření k dosažení cíle vyvinout co největší tlak na ruské orgány, aby ukončily své akce a politiky destabilizující Ukrajinu, jakož i vojenskou agresi proti této zemi (viz bod 163 výše).
- 195 Z toho vyplývá, že dotčená omezující opatření jsou vhodná k dosažení cílů obecného zájmu, které Unie sleduje.

– *K nezbytnosti omezení*

- 196 Je třeba ověřit, zda by také jiná méně omezující opatření neumožnila dosáhnout cílů obecného zájmu, které Unie sleduje.
- 197 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že jiná méně omezující opatření, jako jsou zákaz vysílat v některých zemích Unie nebo zákaz vztahující se pouze na určité způsoby vysílání pořadů a omezení určitých typů obsahu nebo povinnost připojit popisek či varování, by vzhledem k povaze zpravodajského kanálu žalobkyně vysílajícího nepřetržitě neumožnily dosáhnout s takovou účinností cílů sledovaných napadenými akty, totiž zastavit přímé ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti v Unii a vyvinout co největší tlak na ruské orgány, aby ukončily vojenskou agresi proti Ukrajině (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 15. června 2017, Kiselev v. Rada, T-262/15, EU:T:2017:392, bod 85 a citovaná judikatura). Jak správně poznamenali Rada a někteří vedlejší účastníci, jiná opatření by nedosáhla stejného výsledku, neboť některá z nich, jako je zákaz vysílat určitý obsah, by ve vztahu k nepřetržitě vysílajícímu zpravodajskému kanálu byla prakticky neproveditelná, zatímco jiná opatření, jako je povinnost přidat popisek či varování, by měla omezenou účinnost.
- 198 Zejména je třeba uvést, že dotčená omezující opatření spadají do mimořádného a mimořádně naléhavého kontextu (viz body 9 až 18 výše), který je dán zesílením vojenské agrese proti Ukrajině, a dále že tato opatření jsou nedílnou součástí skupiny opatření nebývalého rozsahu, která Rada přijala v období od posledního únorového týdne do začátku března 2022 s cílem čelit vojenské agresi Ruské federace vůči Ukrajině prostřednictvím mírových nástrojů, které má Unie k dispozici, odradit Ruskou federaci od toho, aby v agresi pokračovala, a chránit tak hranice Unie. V rámci celkové strategie Unie pro rychlou, jednotnou, odstupňovanou a koordinovanou reakci lze přijímání takových opatření, jež účinně naplňují cíle obecného zájmu uznaných Unií (viz body 160 až 165 výše), považovat za nezbytné.
- 199 Kromě toho je třeba poznamenat, jak to činí Rada a někteří vedlejší účastníci, že intenzivní zpravodajské pokrytí prvních dnů vojenské agrese proti Ukrajině bylo bezpochyby klíčovým okamžikem, kdy činnost takového sdělovacího prostředku, jako je žalobkyně, mohla být intenzivnější a vzhledem k obsahu výše uvedených pořadů vysílaných žalobkyní, jejichž cílem bylo odůvodnit a podpořit agresi Ruské federace vůči Ukrajině, mohla významným způsobem negativně ovlivnit veřejné mínění v Unii prostřednictvím manipulace a nepřátelského

ovlivňování. V takovém kontextu se Rada mohla oprávněně domnívat, že bylo podstatné, aby Unie zasáhla již v prvních dnech po vypuknutí této agrese, a zejména zakázala vysílat obsah žalobkyně s cílem dočasně zastavit na území Unie takovýto nástroj propagandy, jež podporuje vojenskou agresi proti Ukrajině.

200 Z toho vyplývá, že se Rada nedopustila nesprávného posouzení, když měla za to, že méně omezující opatření by neumožnila dosáhnout sledovaných cílů.

– *K vážení zájmů*

201 Pokud jde o striktní přiměřenost dotčených omezujících opatření, vyvažování dotčených zájmů ukazuje, že nevýhody, které jsou spojeny s dočasným zákazem vysílat obsah, nejsou nepřiměřené vzhledem k sledovaným cílům, jež odpovídají cílům obecného zájmu (viz body 160 až 165 výše).

202 Důležitost cílů, které napadené akty sledují, totiž zastavení nepřetržité a koordinované propagandy, která podporuje vojenskou agresi vůči Ukrajině a je zaměřena na občanskou společnost v Unii a sousedních zemích, což spadá do cíle chránit hodnoty, základní zájmy, bezpečnost, celistvost a veřejný pořádek Unie, a dále ochrana územní celistvosti, svrchovanosti a nezávislosti Ukrajiny, jakož i podpora mírového urovnání krize v této zemi, což spadá do širšího cíle udržovat mír a mezinárodní bezpečnost v souladu s cíli vnější činnosti Unie stanovenými v čl. 21 odst. 2 písm. a) a c) SEU, je taková, že převáží nad negativními důsledky těchto opatření pro některé hospodářské subjekty, i kdyby byly značné (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, body 149 a 150 a citovaná judikatura).

203 Jak uvádí Rada, o důležitosti cíle zachovat mezinárodní mír a bezpečnost svědčí navíc skutečnost, že ostatní evropské orgány a jiné mnohostranné mezinárodní instituce přijaly od 24. února 2022, kdy byla zahájena vojenská agrese proti Ukrajině, různá prohlášení, rozhodnutí, stanoviska a opatření sledující stejné cíle jako Unie (viz body 15, 16, 18 a 20 výše).

204 Ostatně dané instituce potvrdily tuto důležitost poté, co byly napadené akty přijaty. Tak tomu bylo zejména v případě Valného shromáždění Organizace spojených národů, jak vyplývá z bodu 165 výše, jakož i v případě Mezinárodního soudního dvora (MSD). Usnesením ze dne 16. března 2022 vydaným ve věci „Tvrzení o genocidě podle Úmluvy o zabránění a trestání zločinu genocidia (Ukrajina v. Ruská federace)“ MSD shledal, že Ukrajina má podle všeho právo na to, aby proti ní Ruská federace nevykonávala žádné vojenské operace s cílem zabránit a potrestat genocidu, k níž údajně došlo na ukrajinském území, a z titulu předběžných opatření zejména rozhodl, že Ruská federace musí okamžitě přerušit vojenské operace, které dne 24. února 2022 zahájila na území Ukrajiny, a musí dbát na to, aby žádná vojenská jednotka nebo nepravidelné ozbrojené složky, jež by řídila nebo podporovala, ani žádná organizace či osoba, kterou by kontrolovala nebo řídila, se nedopustily jednání směřujícího k pokračování výše uvedených vojenských operací.

205 Pokud jde o ochranu hodnot, základních zájmů, bezpečnosti a celistvosti Unie, bylo pro ni rovněž prvořadé, aby dočasně pozastavila propagandistickou činnost žalobkyně na podporu vojenské agrese proti Ukrajině, a to již v prvních dnech od jejího zahájení.

206 Z těchto důvodů a s ohledem na skutečnost, že výkon svobody projevu je spojen s povinnostmi a odpovědnostmi, které nabývají na důležitosti v případě audiovizuálních sdělovacích prostředků, jako je žalobkyně (viz body 136 a 138 výše), nelze tvrdit, že zpracování dotčených informací, které zahrnuje propagandistickou činnost, jež má odůvodnit a podpořit protiprávní, nevyprovokovanou a neoprávněnou vojenskou agresi Ruské federace vůči Ukrajině, bylo takové povahy, že vyžaduje

zvýšenou ochranu, kterou článek 11 Listiny zaručuje svobodě tisku (ESLP, 5. dubna 2022, NIT S. R. L. v. Moldavská republika, CE:ECHR:2022:0405JUD002847012, bod 215), zejména dovolává-li se takové ochrany informační orgán, který je v podstatě pod přímou či nepřímou kontrolou státu-agresora, jako je tomu v projednávaném případě (viz body 172 až 174 výše).

- 207 Kromě toho je třeba uvést, že v otázkách základních práv, která jsou nedílnou součástí obecných právních zásad, jejichž dodržování zajišťuje unijní soud, tento soud mimo jiné konstatoval, že mezinárodně právní nástroje o ochraně lidských práv, na jejichž tvorbě členské státy spolupracovaly nebo k nimž přistoupily, mohou rovněž skýtat poznatky, jež je nutné zohlednit v rámci unijního práva (rozsudek ze dne 14. května 1974, Nold v. Komise, 4/73, EU:C:1974:51, bod 13), zejména pro výklad a použití článku 11 Listiny.
- 208 Jak na jednání správně zdůraznily Rada, Belgické království, Estonská republika, Francouzská republika, Lotyšská republika, Litevská republika, Polská republika, Komise a Vysoký představitel, z tohoto hlediska je nutné zohlednit Mezinárodní pakt o občanských a politických právech přijatý dne 16. prosince 1966 Valným shromážděním Organizace spojených národů, jehož smluvními stranami jsou nejen členské státy, ale též Ruská federace a který je jedním z mezinárodně právních nástrojů o ochraně lidských práv, jež unijní soud zohledňuje při uplatňování obecných zásad unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. června 2006, Parlament v. Rada, C-540/03, EU:C:2006:429, bod 37 a citovaná judikatura).
- 209 Článek 20 odst. 1 Paktu stanoví, že „jakákoli válečná propaganda je zakázána zákonem“. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že skutečnost, že zákaz „válečné propagandy“ je zakotven v odstavci, který je autonomní vůči zakazu „[jakékoli] národní, rasov[é] nebo nábožensk[é] nenávisť[i], jež představuje podněcování k diskriminaci, nepřátelství nebo násilí“, který je zakotven v odstavci 2 téhož článku, musí být vykládána v tom smyslu, že jejím účelem je přiznat „válečné propagandě“ absolutní závažnost.
- 210 V projednávané věci je třeba uvést, že žalobkyně provádí propagandistickou činnost v rámci probíhající války, jež byla vyvolána aktem státu, který mezinárodní společenství označuje za „agresi“ (viz zejména body 15, 165 a 204 výše) porušující zákaz použití síly stanovený v čl. 2 odst. 4 Charty Organizace spojených národů. V tomto ohledu je třeba připomenout, že rezolucí 110 (II), jež byla potvrzena rezolucí 381 (V) Valné shromáždění Organizace spojených národů odsoudilo „jakoukoli propagandu vedenou v kterékoli zemi, která má za cíl nebo může vyvolat či podnítit jakékoliv ohrožení míru, porušení míru nebo útočný čin“. Je třeba také uvést, že zákaz stanovený v čl. 20 odst. 1 uvedeného Paktu, který se vztahuje na „jakoukoliv“ válečnou propagandu, zahrnuje nejen podněcování k budoucí válce, ale také soustavná, opakovaná a koordinovaná prohlášení na podporu probíhající války, která je neslučitelná s mezinárodním právem, zejména pokud jsou zdrojem takových prohlášení sdělovací prostředky pod přímou nebo nepřímou kontrolou státu-agresora.
- 211 Z výše uvedených úvah vyplývá, že v rámci své činnosti v období před vojenskou agresí Ruské federace proti Ukrajině a především ve dnech, které po této agresii následovaly, žalobkyně systematicky rozšiřovala „vybrané“ informace, včetně informací zjevně nepravdivých nebo zavádějících, a se zjevnou nevyvážeností představovala různé protichůdné názory s jasným cílem odůvodnit a podpořit tuto agresii.
- 212 Za těchto podmínek mohla mít Rada právem za to, že je nezbytné zabránit v souladu s článkem 11 Listiny vyjádřením, jejichž cílem je odůvodnit a podpořit vojenskou agresii porušující mezinárodní právo a Chartu Organizace spojených národů.

- 213 S ohledem na všechny výše uvedené okolnosti a zejména na mimořádný kontext projednávané věci umožňují výše uvedené úvahy prokázat, že omezení svobody projevu žalobkyně, která mohou dotčená omezující opatření způsobit, jsou přiměřená sledovaným cílům, neboť jsou vhodná a nezbytná.
- 214 Pokud jde o argument, který žalobkyně nepřímo vyvozuje ze svobody projevu a informací ve smyslu článku 11 Listiny, na kterou nahlíží z pasivního hlediska, totiž právo veřejnosti přijímat informace (bez ohledu na otázku, zda má žalobkyně právní zájem se takového práva dovolávat), postačí uvést, že je-li zásah do práva vysílat pořady podporující agresi odůvodněný a přiměřený (viz body 149 až 191 výše), platí to *a fortiori* o omezení práva takového pořady přijímat.
- 215 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba druhý žalobní důvod zamítnout.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení svobody podnikání

- 216 Podle žalobkyně napadené akty porušují svobodu podnikání chráněnou článkem 16 Listiny. Každé omezení svobody sdělovacích prostředků totiž automaticky naruší tuto svobodu. To platí zejména v projednávané věci, neboť obecný a absolutní zákaz vysílání, který dotčená omezující opatření ukládají, v podstatě znemožňuje novinářům a zaměstnancům žalobkyně pokračovat v jejich činnosti, přičemž reálně hrozí, že by žalobkyně mohla být brzy zlikvidována.
- 217 Rada podporovaná Belgickým královstvím, Estonskou republikou, Francouzskou republikou, Lotyšskou republikou, Litevskou republikou, Polskou republikou, Komisí a Vysokým představitelem argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 218 Článek 16 Listiny stanoví, že „[s]voboda podnikání se uznává v souladu s právem Unie a vnitrostátními zákony a zvyklostmi“.
- 219 V projednávané věci není pochyb o tom, že omezující opatření obsažená v napadených aktech omezují žalobkyni ve výkonu jejího práva na svobodu podnikání.
- 220 Takováto svoboda však podobně jako ostatní základní práva nepředstavuje absolutní výsadu a její výkon může být předmětem omezení odůvodněných cíli obecného zájmu, které Unie sleduje, za podmínky, že taková omezení skutečně odpovídají uvedeným cílům obecného zájmu a vzhledem k sledovanému cíli nepředstavují nepřiměřený a neúnosný zásah do samotné podstaty takto zaručených práv (viz rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 148 a citovaná judikatura).
- 221 Omezující opatření ostatně zakládají z povahy věci účinky, které mají dopad na svobodu výkonu profesních činností, a způsobují tak újmu osobám, které nenesou žádnou odpovědnost za situaci, která vedla k přijetí sankcí. Takový účinek mají *a fortiori* omezující opatření zacílená na subjekty, jež jsou v nich uvedeny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 149 a citovaná judikatura).
- 222 Jak bylo uvedeno v bodě 145 výše, zásah do svobody podnikání je v souladu s unijním právem, pokud splňuje následující podmínky: musí být stanoven zákonem, respektovat podstatu této svobody, sledovat cíl obecného zájmu, který jako takový Unie uznává, a nesmí být nepřiměřený (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2018, VTB Bank v. Rada, T-734/14, nezveřejněný, EU:T:2018:542, bod 140 a citovaná judikatura).

- 223 Je přitom nutno konstatovat, že uvedené podmínky jsou v projednávaném případě splněny.
- 224 Zaprvé dotčená omezující opatření jsou „stanovena zákonem“, protože jsou upravena v aktech, které mají mimo jiné obecnou působnost, jasný právní základ v unijním právu a jsou dostatečně odůvodněné (viz bod 149 výše).
- 225 Zadruhé vzhledem k tomu, že uvedená opatření jsou dočasná a vratná, je třeba je považovat za opatření, která neporušují podstatu svobody podnikání (viz body 154 a 155 výše), a to tím spíše že žalobkyně nepředložila žádný důkaz, který by mohl zpochybnit tento závěr.
- 226 Zatřetí, jak již bylo zdůrazněno v bodě 202 výše, důležitost cílů, které napadené akty sledují a které spočívají zejména v ochraně hodnot, základních zájmů, bezpečnosti, celistvosti a veřejného pořádku Unie, jakož i v zachování míru a posílení mezinárodní bezpečnosti, a jak vyplývá ze skutečností uvedených v bodech 160 až 166 výše, jsou součástí cílů celkové strategie, kterou prostřednictvím přijímání omezujících opatření zavedla Unie a jejíž konečným cílem je v souladu s cíli vnější činnosti Unie stanovenými v článku 21 SEU vyvinout co největší tlak na ruské orgány, aby ukončily vojenskou agresi proti Ukrajině porušující mezinárodní právo i Chartu Organizace spojených národů, je taková, že převáží nad negativními důsledky pro některé hospodářské subjekty, i kdyby byly značné.
- 227 Začtvrté, pokud jde o vhodnost, nezbytnost a přiměřenost dotčených omezujících opatření, je třeba odkázat na body 193 až 213 výše.
- 228 V projednávané věci je pravda, že zavedení dotčených omezujících opatření žalobkyni dočasně neumožňuje vykonávat její činnost, tj. vysílat v Unii nebo do Unie. Takový přechodný zákaz se však jeví být plně odůvodněn cíli obecného zájmu, které uvedená opatření sledují (viz body 161 až 166 výše). Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že napadené akty ohrožují trvalost pracovních míst všech jejích zaměstnanců, zejména pracovních míst spojených s vysílací činností, jakož i její finanční životaschopnost, což by v krátké době vedlo k její likvidaci. Nepředkládá však žádné důkazy o existenci takového bezprostředního ohrožení své finanční životaschopnosti, vezme-li se v potaz skutečnost, že napadené akty žalobkyni nebrání pokračovat ve výkonu některých činností (viz body 156 a 157 výše) a žalobkyně je součástí sdružení, které je v podstatě zcela financováno z ruského státního rozpočtu (viz bod 172 výše).
- 229 Rada se tedy správně domnívala, že dočasný zákaz vysílat v Unii a do Unie, který se na žalobkyni vztahuje do 31. července 2022, může účinně přispět k dosažení cílů napadených aktů, jež byly uvedeny v bodě 226 výše.
- 230 Je proto třeba uzavřít, že dotčená omezující opatření nezpůsobila nepřiměřený zásah do svobody podnikání žalobkyně a její argumentace musí být v tomto ohledu zamítnuta jako neopodstatněná.
- 231 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba třetí žalobní důvod zamítnout.

K čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti

- 232 Podle žalobkyně porušují napadené akty zásadu zákazu diskriminace uznanou článkem 21 Listiny, neboť se zakládají pouze na původu jejího financování, konkrétně na vazbě mezi ní a Ruskou federací, a nikoli na jejím individuálním chování. Jakýkoliv zákaz sdělovacích prostředků založený pouze na státní příslušnosti jeho státních nebo soukromých akcionářů je přitom v rozporu se zásadou zákazu diskriminace.
- 233 Rada podporovaná Belgickým královstvím, Estonskou republikou, Francouzskou republikou, Lotyšskou republikou, Litevskou republikou, Polskou republikou, Komisí a Vysokým představitelem argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 234 Podle čl. 21 odst. 1 Listiny se zakazuje „jakákoli diskriminace založená zejména na pohlaví, rase, barvě pleti, etnickém nebo sociálním původu, genetických rysech, jazyku, náboženském vyznání nebo přesvědčení, politických názorech či jakýchkoli jiných názorech, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, narození, zdravotním postižení, věku nebo sexuální orientaci“. Podle odstavce 2 téhož článku se v oblasti působnosti Smluv, aniž jsou dotčena jejich zvláštní ustanovení, zakazuje jakákoli diskriminace na základě státní příslušnosti.
- 235 Pokud jde o zákaz diskriminace na základě státní příslušnosti, je třeba připomenout, že podle čl. 6 odst. 1 třetího pododstavce SEU a čl. 52 odst. 7 Listiny musí být při výkladu Listiny zohledněna vysvětlení k Listině.
- 236 Článek 21 odst. 2 Listiny podle těchto vysvětlení „odpovídá čl. 18 prvnímu pododstavci [SFEU] a musí být uplatňován v souladu s ním“. Článek 52 odst. 2 Listiny navíc stanoví, že práva uznaná touto listinou, jež jsou podrobněji upravena ve Smlouvách, jsou vykonávána za podmínek a v mezích v nich stanovených. Z toho vyplývá, že čl. 21 odst. 2 Listiny musí být vykládán tak, že má stejnou působnost jako čl. 18 první pododstavec SFEU (viz rozsudek ze dne 30. dubna 2019, Wattiau v. Parlament, T-737/17, EU:T:2019:273, bod 63 a citovaná judikatura).
- 237 Článek 18 první pododstavec SFEU stanoví, že „[v] rámci použití Smluv, aniž jsou dotčena jejich zvláštní ustanovení, je zakázána jakákoli diskriminace na základě státní příslušnosti“. Nachází se ve druhé části SFEU nadepsané „Zákaz diskriminace a občanství Unie“. Toto ustanovení se vztahuje na situace, které spadají do rozsahu působnosti unijního práva, v nichž je státní příslušník jednoho členského státu podroben ve srovnání s příslušníkem jiného členského státu diskriminačnímu zacházení pouze na základě státní příslušnosti (viz rozsudek ze dne 20. listopadu 2017, Petrov a další v. Parlament, T-452/15, EU:T:2017:822, bod 40 a citovaná judikatura).
- 238 Pokud jde o diskriminaci na základě státní příslušnosti, které se dovolává žalobkyně, totiž skutečnost, že dotčená omezující opatření jí v podstatě diskriminují z důvodu jejich ruských akcionářů, a tedy s ní bylo z tohoto důvodu zacházeno méně příznivě než s ostatními francouzskými audiovizuálními sdělovacími prostředky, jež nepodléhají stejnému typu kontroly ze strany subjektu ze třetí země, je třeba uvést, že i kdyby se právnická osoba mohla účinně dovolávat výhod plynoucích z čl. 21 odst. 2 Listiny, nic to nemění na tom, takové rozdílné zacházení nespadá do působnosti tohoto ustanovení, jak je uvedeno v bodě 237 výše.

- 239 V každém případě je třeba uvést, jako to učinila Rada, že dotčená omezující opatření se na žalobkyni vztahují na základě posouzení konkrétních důkazů o roli, kterou hrála v rámci propagandy na podporu vojenské agrese Ruské federace proti Ukrajině. Důvody, ze kterých Rada vycházela při přijímání napadených aktů, se totiž zakládají na úloze žalobkyně jakožto zbraně zaměřené na strategické informace a propagandu, která je pod stálou přímou nebo nepřímou kontrolou vedení Ruské federace. Skutečnost, že její základní kapitál patří sdružení se sídlem v Rusku, které je zcela financováno z ruského státního rozpočtu, nebyla při posuzování její propagandistické činnosti rozhodně vedlejší. Z napadených aktů však vyplývá, že rozdílné zacházení s žalobkyní ve srovnání s ostatními audiovizuálními sdělovacími prostředky je založeno na dvou kritériích, z nichž jedno se týká její kontroly vládou Ruské federace a druhé její propagandistické činnosti na podporu vojenské agrese proti Ukrajině. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy nejsou její kapitálová struktura nebo původ jejího financování jedinými důvody, na jejichž základě Rada přijala napadené akty.
- 240 Žalobkyně ostatně neoznačuje žádnou jinou kategorii osob, s nimiž by bylo zacházeno příznivěji, ačkoli se nacházejí ve srovnatelné situaci jako ona, a sice jsou pod přímou nebo nepřímou kontrolou vedení Ruské federace.
- 241 Žalobkyně tedy neprokázala, v čem byla vystavena jakékoli diskriminaci zakázané článkem 21 Listiny.
- 242 S ohledem na výše uvedené je třeba zamítnout čtvrtý žalobní důvod, a v důsledku toho i žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 243 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Rada požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Radou, včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.
- 244 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Belgické království, Estonská republika, Francouzská republika, Lotyšská republika, Litevská republika, Polská republika a Komise proto ponесou vlastní náklady řízení.
- 245 Podle čl. 138 odst. 3 jednacího řádu může Tribunál rozhodnout, že vlastní náklady řízení nesou i jiní vedlejší účastníci, než jsou účastníci uvedení v odstavcích 1 a 2 tohoto článku. V projednávané věci je důvodné rozhodnout, že Vysoký představitel ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (velký senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **RT France ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Radou Evropské unie, včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.**
- 3) **Belgické království, Estonská republika, Francouzská republika, Lotyšská republika, Litevská republika, Polská republika, Evropská komise a Vysoký představitel Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku ponесou vlastní náklady řízení.**

Papasavvas	Kanninen	Tomljenović
Gervasoni	Spielmann	Frimodt Nielsen
Schwarcz	Buttigieg	Öberg
Mastroianni	Brkan	Gâlea
Dimitrakopoulos	Kukovec	Kingston

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 27. července 2022.

Podpisy

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	2
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	7
Právní otázky	8
K pravomoci Rady přijmout napadené akty	8
K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na obhajobu	11
K druhé části, vycházející v podstatě z nedodržení práva žalobkyně být vyslechnuta	12
K první části, vycházející z nedostatečného odůvodnění napadených aktů ve vztahu k žalobkyni	17
K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení svobody projevu a informací	19
K zásadám plynoucím z judikatury použitelným na oblast svobody projevu	21
K existenci omezení svobody projevu	22
K podmínce, podle které musí být každé omezení svobody projevu stanoveno zákonem	23
K respektování podstaty svobody projevu	24
K sledování cíle obecného zájmu, který jako takový Unie uznává	25
K přiměřenosti dotčených omezujících opatření	26
– K relevanci a dostatečnosti důkazů předložených Radou	27
– K přiměřenosti omezení	32
– K nezbytnosti omezení	33
– K vážení zájmů	34
Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení svobody podnikání	36
K čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti	38
K nákladům řízení	39